

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

(REVIEW OF RELATED LITERATURES)

การศึกษาชุมชนเพื่อรองรับกิจกรรมการท่องเที่ยวเกษตรเชิงนิเวศ ตามแนวพระราชดำริ เศรษฐกิจพอเพียง : กรณีศึกษาบ้านร่องเย็น อำเภอสอง จังหวัดแพร่ (THE STUDY OF COMMUNITY FOR SUPPORTING AGRO-ECOTOURISM ACTIVITIES TO ALONG THE SUFFICIENCY ECONOMY : A CASE STUDY OF BAN RONGYEN, SONG DISTRICT, PHRAE PROVINCE.) ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ได้กรอบแนวคิดในการวิจัย ซึ่งสามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

แนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมของชุมชน

คำว่า “ พร้อม ” ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้ความไว้ว่า เป็นคำวิเศษณ์ที่มีความหมายว่า ครบถ้วน ส่วนคำว่า “ ความพร้อม ” เป็นคำนามซึ่งจะมีความหมายว่า ความครบครัน หรือมีทุกอย่างครบแล้ว ดังนั้นหากจะแปลความหมายของความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่อย่างตรงไปตรงมาแล้ว ก็น่าจะได้ความหมายว่า สภาพที่มีทุกสิ่งทุกอย่างครบครันที่จะไปปฏิบัติหน้าที่ได้

1. ความพร้อม 3 ด้าน (Three Prompts) ประกอบด้วย

1.1 ความพร้อมคิด (Intellectual Prompts) คือ

- คิด ท้น ผู้อื่น เป็นความสามารถที่จะเรียนรู้ สิ่งต่างๆตามคำสอนของผู้อื่น และเข้าใจในหลักการ และเหตุผลต่างๆที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนสามารถนำความรู้นั้นๆ ไปปฏิบัติได้
- คิดได้ด้วยตนเอง เป็นความสามารถที่จะพัฒนา ความคิดของตนเองอย่างต่อเนื่อง เพื่อความเป็นผู้รู้จักคิด พิจารณาและหา เหตุผล ได้ด้วยตนเองอย่างอิสระ
- คิดอย่างสร้างสรรค์ เป็นความสามารถในการพัฒนาความคิด สู่ความเป็นเลิศในด้านต่างๆ กล่าวคือ เป็นความสามารถในการคิดค้นแสวงหา เพื่อสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ

1.2 ความพร้อมทำ (Action Prompts) ประกอบด้วย

- ทำอย่างมีระเบียบ แบบแผน มีวินัย เป็นความพร้อมที่จะปฏิบัติหน้าที่ ในฐานะต่างๆ ของตนได้อย่างมีแบบแผน และสัมพันธ์ กับสภาพแวดล้อม ทางสังคม

- ทำอย่างรวดเร็ว ทันท่วงที เหตุการณ์ ไม่ประมาท เป็นความสามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่ ได้อย่างทันท่วงที สนองตอบต่อเหตุการณ์

- ทำอย่างมีการพัฒนา และต่อเนื่อง จนเกิดทักษะ เป็นความสามารถที่จะปฏิบัติหน้าที่ในการเผชิญ ปัญหา อุปสรรค ความยากลำบาก ต่าง เพื่อสร้างจิตสำนึกในการพัฒนา คักยภาพ ของตนทั้งการและใจ

1.3 ความพร้อมรอบตัว (Environment Prompts) เป็นความสามารถ ที่จะใช้ประโยชน์ ต่างๆ จากสภาพ แวดล้อม รอบตัวและสังคม รวมถึงบุคคล ล้อมรอบ โดยคำนึงถึง ทั้งเชิงปริมาณ และคุณภาพ (สมพงษ์ เทียงธรรม,(2536 : ออนไลน์ : หน้า 10)

Good (1973 อ้างถึงใน นวรัตน์ พ.ต.ต., 2545:17) ให้คำนิยามเกี่ยวกับความพร้อมว่า เป็นความสามารถตกลงใจ ความปรารถนา และความสามารถที่จะเข้าร่วมกิจกรรม ความพร้อม เกิดจากลักษณะทางวุฒิภาวะ ประสบการณ์และอารมณ์ ความพร้อมจึงเป็นการพัฒนาคนให้มีความสามารถทำกิจกรรมนั้น ๆ Sinclair and Hanks (1987: 1995) กล่าวว่าความพร้อม หมายถึง การที่บุคคล 1) ได้การเตรียมตัวเพื่อกระทำกิจกรรมบางอย่างให้สำเร็จตามเป้าหมาย 2) ความเต็มใจ ความกระตือรือร้นที่จะกระทำกิจกรรมบางอย่าง Barrow and Milburn (1990: 259) กล่าวว่า ความพร้อม หมายถึง การที่บุคคลมีความสนใจและเริ่มต้นที่จะกระทำบางสิ่งบางอย่าง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความพร้อม คือ สภาพจิตใจ กายวิภาค และสรีรวิทยา กมลรัตน์ (2540: 229-230) ให้ความหมายไว้ว่า ความพร้อม หมายถึงสภาพความ สมบูรณ์ ทั้งร่างกายและจิตใจที่พร้อมจะตอบสนองสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทางด้านร่างกาย ได้แก่ วุฒิภาวะ (Maturity) ซึ่งหมายถึง การเติบโตอย่างเต็มที่ของอวัยวะร่างกาย ทางด้านจิตใจ ได้แก่ ความพอใจที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้า หรือพอใจที่จะกระทำสิ่งต่าง ๆ พรพนี (อ้างถึงใน นฤตพงศ์ 2540:15) กล่าวว่า ความพร้อม หมายถึงสภาวะของบุคคลที่จะเรียนรู้สิ่งหนึ่งสิ่งใด วิชชุดา (2540: 26) กล่าวว่า ความพร้อม หมายถึง สภาพที่เตรียมพร้อมในการปฏิบัติ หรือดำเนินกิจกรรมนั้นๆให้สามารถสำเร็จลุล่วงไปอย่างมีประสิทธิภาพ อันเป็นผลมาจากการเตรียมตัวไว้แล้วสำหรับกิจกรรมนั้นๆ ศรีสุภาบุญ (2540: 69) กล่าวว่า ความพร้อม หมายถึง ภาวะที่บุคคลมีวุฒิภาวะทางด้านร่างกาย จิตใจและประสบการณ์การเรียนรู้ตลอดจนสามารถทำกิจกรรมต่างๆให้บรรลุผลสำเร็จได้ วิชญาพร (2541: 30) กล่าวว่า ความพร้อม หมายถึง การที่บุคคลมีความสนใจมีความเต็มใจและมีความกระตือรือร้นที่จะกระทำบางสิ่งบางอย่างให้สำเร็จลุล่วงโดยได้เตรียมการไว้ล่วงหน้า กล่าวโดยสรุปความพร้อม หมายถึง สภาพที่เตรียมพร้อมในการที่จะปฏิบัติหน้าที่ให้สามารถลุล่วงและสำเร็จภารกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เมื่อพิจารณาจากความหมายของความพร้อมและแนวคิดเกี่ยวกับความพร้อมข้างต้น กล่าวโดยสรุปการเตรียมความพร้อม หมายถึง การดำเนินกิจกรรมของกระทำบางสิ่งบางอย่างที่ได้

ถูกเตรียมพร้อมเพื่อให้เกิดความมั่นใจและตั้งใจในการที่จะปฏิบัติกิจกรรมนั้น ๆ ให้สามารถสำเร็จ ลุล่วงไปได้อย่างมีประสิทธิภาพตลอดจนคุณสมบัติหรือสภาวะของบุคคลที่พร้อมจะทำงานหรือ กระทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างมีแนวโน้มจะประสบผลสำเร็จอย่างตามวัตถุประสงค์

องค์ประกอบของความพร้อม

พรหมณี (2538 อ้างใน นฤตพงษ์ ไชยวงศ์ 2540: 18) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความ พร้อมไว้ 3 ประการ คือ

1. วุฒิภาวะ
2. การได้รับการอบรมและเตรียมตัว
3. ความสนใจหรือแรงจูงใจ

(1971 อ้างถึงใน นวรัตน์ พ.ต.ต., 2545 : 17) ได้แบ่งองค์ประกอบของความพร้อม ออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่

1. องค์ประกอบทางกายภาพ ได้แก่ การบรรลุลวุฒิภาวะด้านร่างกายทั่วไป เป็นต้น
2. องค์ประกอบด้านสติปัญญา ได้แก่ ความพร้อมด้านความสามารถในการรับรู้ ความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล เป็นต้น
3. องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ประสบการณ์ด้านสังคม สภาพแวดล้อมรอบตัว เป็นต้น
4. องค์ประกอบด้านอารมณ์ แรงจูงใจและบุคลิกภาพ ได้แก่ ความมั่นคงทางอารมณ์ เป็นต้น (วิกรม อารีราษฎร์, 2547 : 5-7)

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชน

นอกจากนี้ เบญจวรรณ วงศ์คำ (2546 : 18-19) ภาพการท่องเที่ยวที่ได้รับความสนใจจากรัฐบาลเป็นอย่างมาก เพื่อต้องให้เกิดรายได้จากการท่องเที่ยวในเชิงอุตสาหกรรมท่องเที่ยว โครงการ unseen in Thailand โครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP) ประกาศแผนในปี 2547 เป็น "ปีท่องเที่ยวและการกีฬา" แผนงานผู้ว่าราชการจังหวัดระบบใหม่(ผู้ว่าฯ CEO) จะต้องเน้นพัฒนาจังหวัดให้เกิดรายได้จากการท่องเที่ยวเป็นหลัก ฯลฯ ระดับพื้นที่และหน่วยงาน หน่วยงานภาครัฐในพื้นที่ภาคเหนือหลายหน่วยงานลุกขึ้นมาจัดการเรื่องการท่องเที่ยวเปิดพื้นที่ ภาคเหนือหลายหน่วยงานลุกขึ้นมาจัดการเรื่องการท่องเที่ยวเปิดพื้นที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว อาทิ โครงการหลวง. ศูนย์ส่งเสริมการเกษตร, กรมส่งเสริมการเกษตร เป็นต้น โดยมีกระบวนการและ รูปแบบการบริหารที่มีความเหมาะสม สามารถแก้ไขและพัฒนาการท่องเที่ยวที่จัดการโดยชุมชน

นั้น จะเป็นประโยชน์สูงสุดต่อทุกชุมชนท้องถิ่น ที่เชื่อมั่นในกระบวนการวิจัยเพื่อท้องถิ่น ในการพัฒนาชุมชนให้เข้มแข็งและยั่งยืนต่อไป ส่วนของชาวลิต สิทธิฤทธิ์(2546 : 20-21) ได้ระบุว่า จุดหมายปลายทางของการจัดการท่องเที่ยวไม่ใช่เป้าหมายทางเศรษฐกิจเพียงอย่างเดียว แต่เป้าหมายของการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชน สุดท้ายจะต้องมุ่งไปสู่การที่ชุมชนมีศักยภาพในการฟื้นฟู ในการช่วยกันดูแลและมีวิธีการในการใช้ประโยชน์จากทุนชุมชนทั้ง 4 ทุน อันประกอบด้วย ทุนทางธรรมชาติ ทุนทางสังคม ทุนทางวัฒนธรรม และทุนทางเศรษฐกิจที่มีอยู่ในชุมชนให้ยั่งยืน และยืนนานจนถึงที่สุด โดยมีการกำหนดยุทธศาสตร์การเคลื่อนงาน ดังนี้

1. ยุทธศาสตร์การเสริมความเข้มแข็งให้กับชุมชนท่องเที่ยวทั้งฐานของความรู้ ความสามารถ ฐานการมีส่วนร่วมของทุกภาคีในชุมชน และที่สำคัญคือ ฐานความคิดที่มองการท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือไปสู่เป้าหมาย โดยใช้กระบวนการงานวิจัยเพื่อท้องถิ่นเป็นเครื่องมือ
2. ยุทธศาสตร์การขยายแนวคิด ประสบการณ์ของชุมชนต้นแบบ เพื่อมุ่งให้เกิดการเอาอย่างในโซนพื้นที่แต่ละโซน โดยมุ่งหวังให้เกิดเครือข่ายในโซนพื้นที่ที่มีคุณภาพในการช่วยกันดูแลทุนของชุมชนร่วมกัน
3. ยุทธศาสตร์การประสานการเรียนรู้ของแต่ละโซนพื้นที่ เพื่อสานพลังของกลุ่มคนที่มองการท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการรักษาทุนทางสังคมของชุมชน และมุ่งหวังการทำงานเชิงรุก เพื่อสื่อสารกับสังคมภายนอก เพื่ออธิบายถึงสิ่งที่ชุมชนร่วมกระทำกันมา

นิสิตปริญญาโทสาขาวิชาอุทยานและนันทนาการ (2545 : 39-48) ได้ระบุเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยชุมชน(community based ecotourism) จากการสัมมนาระดับนานาชาติ เรื่อง “การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพื่อการอนุรักษ์ป่าและการพัฒนาชุมชน” พ.ศ. 2540 ที่ จังหวัดเชียงใหม่สรุปได้ว่า การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเน้นการผสมผสานผืนผืนระหว่าง การอนุรักษ์ธรรมชาติกับการพัฒนาชุมชน โดยหลักการพื้นฐานประการหนึ่งของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ได้ให้ความสำคัญกับชุมชนท้องถิ่นและชุมชนใกล้เคียงในการได้รับผลประโยชน์โดยตรงจากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เน้นการใช้ผลิตภัณฑ์และบริการของท้องถิ่นเพื่อให้รายได้จากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศตกอยู่กับประเทศผู้เป็นเจ้าของแหล่งท่องเที่ยว ดังนั้นการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนจึงเป็นเสมือนการเปิดโอกาสให้องค์กรชุมชนได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในการวางแผนการท่องเที่ยว และสร้างให้เกิดกระบวนการเรียนรู้เกี่ยวกับวางแผนงานการบริหารจัดการทรัพยากร และกระจายอำนาจตัดสินใจ โดยเน้นความสำคัญของการจัดการธรรมชาติแวดล้อมและการพัฒนาชุมชนไปพร้อมกัน

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยชุมชน หมายถึง การท่องเที่ยวที่ชุมชนเป็นเจ้าของและมีการจัดการด้วยตนเอง โดยคำนึงถึงทรัพยากรธรรมชาติ รายได้ที่ได้รับจากการประกอบธุรกิจการท่องเที่ยวและการใช้รายได้เพื่อยกระดับความเป็นอยู่ หรือโดยสรุปคือ การเกี่ยวข้องกันระหว่าง

อนุรักษ์ ภารกิจและการพัฒนาชุมชนว่า เป็นกิจการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่ชุมชนเป็นเจ้าของและดำเนินการจัดการโดยชุมชน ซึ่งหมายถึงการดูแลรักษาและจัดการทรัพยากรท่องเที่ยว ทำให้เกิดรายได้แล้วนำรายได้ดังกล่าวไปเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของสมาชิกชุมชนให้ดีขึ้น จากนิยามความหมาย สามารถสรุปหลักการของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยชุมชนโดยแบ่งออกได้เป็น 3 มิติ

1. มิติทางด้านทรัพยากรท่องเที่ยว ควรให้ความสำคัญของทรัพยากรท่องเที่ยวทั้งที่เป็นธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม ในการเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจนักท่องเที่ยวมากกว่าการปรับเปลี่ยนพื้นที่เพื่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวก ถ้าหากชุมชนไม่ได้เป็นเจ้าของทรัพยากรท่องเที่ยว ควรได้รับความเห็นชอบจากเจ้าของหรือผู้ดูแลรับผิดชอบทรัพยากรท่องเที่ยวเสียก่อน

2. มิติทางด้านชุมชน การท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยชุมชนนั้น จะต้องมาจากความต้องการของชุมชนท้องถิ่นที่ไม่ใช่ต้องการเพียงแค่ว่าเงินที่จะได้จากการท่องเที่ยว แต่เป็นความต้องการที่จะให้มีการท่องเที่ยวเกิดขึ้นในชุมชน ชุมชนต้องมีความพร้อมในการบริหารจัดการ มีแผนงานมาตรการที่นำไปสู่การปฏิบัติ คนในชุมชนมีทักษะในการจัดการการท่องเที่ยว รวมถึงมาตรการในการประเมินผล ป้องกันผลกระทบและกฎระเบียบที่ชุมชนให้การยอมรับโดยเน้นการมีส่วนร่วมอย่างจริงจังที่สุดทำคือควรมีการกระจายผลประโยชน์อย่างเป็นธรรมและคืนส่วนหนึ่งให้กับการดูแลแหล่งท่องเที่ยว

3. มิติทางด้านการท่องเที่ยว ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของตลาดการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวควรได้รับประสบการณ์จากการเรียนรู้ธรรมชาติและวัฒนธรรมการจัดกิจกรรมท่องเที่ยวที่ดีเยี่ยมส่งผลต่อประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวควรได้รับการบริการที่เหมาะสมมีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย(2542) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยชุมชน โดยการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่ผสมผสานระหว่างการอนุรักษ์กับการท่องเที่ยว ซึ่งไม่จำกัดรูปแบบว่าจะเป็นการท่องเที่ยวแบบใด ขอบเขตของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนต้องครอบคลุมทุกองค์ประกอบ ทุกส่วนของการท่องเที่ยวโดยเน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวที่มุ่งสู่ความยั่งยืน นั่นคือ กิจกรรมการท่องเที่ยวสามารถดำรงอยู่ได้มีนักท่องเที่ยวมาเยือนสม่ำเสมอ ทรัพยากรท่องเที่ยวรักษาความดึงดูดใจไว้ได้ กิจการการบริการมีกำไร ไม่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมทั้งทางธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม หรือหากมีต้นทุนที่น้อยที่สุด ความยั่งยืนในที่นี้จึงหมายความว่าความยั่งยืนของทรัพยากร ความยั่งยืนของชุมชน และความยั่งยืนของตลาดการท่องเที่ยว ส่วนการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน เพราะการ

ท่องเที่ยวเชิงนิเวศเน้นการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติ โดยมีแหล่งท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เป็นองค์ประกอบการดำเนินการต้องเน้นการรักษาระบบนิเวศและการมีส่วนร่วมของชุมชนเป็นสำคัญ สำหรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยชุมชนนั้นจัดเป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพราะเป็นการท่องเที่ยวที่เน้นให้ชุมชนเป็นเจ้าของ ชุมชนดำเนินการและชุมชนได้รับผลประโยชน์แต่ยังคงรักษาทรัพยากรไว้ได้

อุทัย ดุลเกษม และอรศรี งามวิทยาพงศ์(2540 : 105-220) ใน จริน ศิริ,(2549 : 17) ได้กล่าวถึงปัจจัยการพัฒนาชุมชน สรุปได้ดังนี้

1. โครงสร้างทางสังคมแบบราบชุมชนที่จะมีการพัฒนาได้นั้น โครงสร้างทางสังคมชุมชนจะต้องอยู่ในลักษณะที่มีความสัมพันธ์ขององค์ประกอบต่างๆ อยู่ในแนวราบหรือแนวนอน เนื่องจากโครงสร้างแบบนี้เป็นเงื่อนไขให้เกิดความร่วมมือ เกิดการมีส่วนร่วมของคนทั้งหมดได้อย่างกว้างขวาง เป็นโครงสร้างที่เปิดโอกาสให้บุคคลได้เรียนรู้ และแสดงศักยภาพอย่างมีอิสระเป็นปัจจัยหนุนให้เกิดความรักสามัคคีซึ่งเป็นฐานของการพัฒนาและพลังของส่วนรวม

2. ระบบเศรษฐกิจแบบพึ่งพตนเอง ความอุดมสมบูรณ์ของทรัพยากร ธรรมชาติในชุมชนเป็นปัจจัยที่ทำให้ระบบเศรษฐกิจของชุมชนอยู่ในลักษณะพึ่งตนเอง และมุ่งตอบสนองความต้องการเพื่อยังชีพของชุมชนเป็นหลัก การที่ไม่ต้องพึ่งพิงผู้อื่นส่งผลให้ชุมชนมีอำนาจและความเป็นอิสระ ชุมชนจึงสามารถกำหนดความต้องการและวิธีการจัดการทางเศรษฐกิจได้ด้วยตนเอง

3. ค่านิยมจากศาสนธรรม ชุมชนจะพัฒนามากน้อยเพียงใด ขึ้นกับค่านิยมที่สมาชิกยึดถือ เพราะค่านิยมเป็นปัจจัยที่กำหนดวัฒนธรรมหรือวิถีชีวิตในด้านต่างๆ ชุมชนที่จิตวิญญาณของความผูกพันต่อชุมชน สนับสนุนการพึ่งพาดตนเองและสร้างความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติในเชิงพึ่งพา

4. กระบวนการเรียนรู้เพื่อชีวิต การศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญที่กำหนดระดับความต้องการการพัฒนาของชุมชน เพราะเป็นกลไกหลักซึ่งทำหน้าที่ถ่ายทอด พัฒนาระบบค่านิยม และกิจกรรมของคนในชุมชน

5. กลุ่มผู้นำธรรมชาติ เป็นกลไกรูปธรรมในการนำชุมชนไปตามค่านิยมความต้องการของชุมชน รวมทั้งแก้ไขและคลี่คลายปัญหาหรือวิกฤตการณ์ในชุมชน โดยอาศัยภูมิปัญญาของท้องถิ่น ชุมชนที่สามารถพัฒนาได้ดีจะต้องมีกลุ่มผู้นำที่มีอิสระในการตัดสินใจ มีค่านิยมตามที่ชุมชนยึดถือ และมีทักษะในการจัดการ

6. ระบบความสัมพันธ์เชิงสังคม เป็นปัจจัยหนึ่งของการพัฒนาชุมชน เป้าหมายของความสัมพันธ์อยู่ที่คน ความสัมพันธ์ในลักษณะนี้จึงส่งเสริมการพัฒนาจิตใจ ทำให้เกิดรู้

จริยธรรม รู้จักการจัดความสัมพันธ์ที่ไม่เบียดเบียนเอาเปรียบกัน อีกทั้งก่อให้เกิดพลังของความร่วมมือร่วมใจในการทำกิจกรรมต่างๆ

7. กลไกที่เอื้อให้เกิดความสัมพันธ์และการติดต่อสื่อสารกันอยู่ตลอดเวลา จำเป็นจะต้องมีการปฏิบัติสัมพันธ์และการติดต่อสื่อสารกันอยู่ตลอดระยะเวลา ระหว่างสมาชิกในชุมชน เพื่อถ่ายเทและแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร การเรียนรู้ และเพื่อปรึกษาหารือในปัญหาของชุมชน รวมถึงความร่วมมือภายในชุมชน

ปรัชญาณี พงษ์พานิช, 2541 : 77 ผลการวิจัยการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวอนุรักษ์ในทรรคนะของผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า ผู้ให้ข้อมูลส่วนใหญ่มีทรรคนะเกี่ยวกับด้านแนวคิดทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่ถูกต้องและเป็นไปในทิศทางที่ยั่งยืน กล่าวคือผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีทรรคนะที่ดีมากต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ 4 องค์ประกอบ ด้านแนวคิดทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ด้านแนวคิดทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ด้านแนวคิดทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เพื่อการศึกษาสิ่งแวดล้อม ด้านแนวคิดทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เพื่อผลประโยชน์ต่อชุมชน และผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีทรรคนะที่ดีต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ 1 องค์ประกอบ คือ ด้านแนวคิดทางการท่องเที่ยวมีทรรคนะที่ดีและดีมากต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ทั้ง 5 องค์ประกอบ กล่าวคือ ผู้ประกอบธุรกิจนำเที่ยวมีความเข้าใจและเห็นคุณค่าประโยชน์ของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นอย่างดี ตลอดจนมีความพร้อมที่จะเข้าไปมีส่วนในการจัดการหรือดำเนินกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในจังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งผู้ประกอบการธุรกิจส่วนใหญ่มีการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อยู่แล้ว เป็นไปอย่างถูกต้องและยั่งยืน แม้ผู้ประกอบการธุรกิจนำเที่ยวบางส่วนที่ยังไม่ได้ดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ก็มีแนวโน้มที่จะดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โดยมีความรู้ความเข้าใจการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างถูกต้อง

จริน ศิริ (2549 : 306-307) วัฒนธรรมชุมชนที่หมายถึง วิถีชีวิตของคนกลุ่มหนึ่ง ในชุมชนใดชุมชนหนึ่งที่สัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมหนึ่งๆ วิถีชีวิตที่กล่าวถึงได้รวมหมดทุกอย่างที่คนในชุมชนคิดขึ้น สร้างขึ้นที่ปฏิบัติสืบทอดต่อกันมา ทั้งความเชื่อประเพณีการปฏิบัติต่างๆ การกินอยู่ การประกอบอาชีพต่างๆ ภาษา สุนทรียศาสตร์ หมอกลงกลางบ้าน การรักษาโรค การดำเนินภายใต้วิถีชีวิต คือ วัฒนธรรมชุมชน(ประเวศ วะสี, 2542 : 11) ดังนั้น งานวิจัยนี้จึงได้นำเอานิยามวัฒนธรรมดังกล่าวมาขยายผลให้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาด้วย เห็นได้จากที่ผู้วิจัยมองว่า การพัฒนาใดก็ตามหากได้นำเอาสิ่งที่มอยู่รอบๆ ตัว มาทำให้เกิดคุณค่า ให้เกิดประมัยการโยชน์สูงสุด และลงทุนน้อยที่สุด การพัฒนานั้นเป็นการพัฒนาที่มีศักยภาพ มีความเข้มแข็งและยั่งยืน ความคิดเห็นดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ ปรีชา เปี่ยมพงศ์สานต์, กนกศักดิ์ แก้วเทพ และ

กาญจนา แก้วเทพ (2543 : 168-170) ที่ว่า แนวทางวัฒนธรรมชุมชนเป็นแนวทางที่ก่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งควรให้มีการสนับสนุนทั้งในระดับการศึกษาวิจัย และในระดับของการปฏิบัติ เพื่อค้นหาประสบการณ์ต่อไป ด้วยเหตุผลที่ว่าในสถานการณ์ของสังคมไทยปัจจุบัน อาจกล่าวได้ว่าแนวคิดวัฒนธรรมชุมชนเป็นแนวคิดที่เด่นมากที่สุดแนวคิดหนึ่งในบรรดาทางเลือกการพัฒนาที่มีอยู่ในขณะนี้ และอาจกล่าวได้เช่นกันว่าแนวคิดวัฒนธรรมชุมชนนี้มีอิทธิพลอยู่ในระดับหนึ่งที่สามารถผลักดันให้มีการเปลี่ยนแปลงทิศทางการพัฒนาประเทศ

การท่องเที่ยวโดยชุมชน แก้ไขปัญหาการท่องเที่ยวกระแสหลัก การขับเคลื่อน งานสังเคราะห์การท่องเที่ยวโดยชุมชน ของแม่ฮ่องสอน เพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชน ส่วนหนึ่งเป็นการสังเคราะห์การท่องเที่ยวในภาพรวม ในพื้นที่ศึกษาวิจัยทั่วทั้งจังหวัดแม่ฮ่องสอน จุดเริ่มต้นของ CBT ชุมชนควรหันกลับมาองและประเมินชุมชนของตนเองก่อน แขนงนำ นักพัฒนา CBT ควรสร้างความเข้าใจร่วมกับชุมชนเพื่อปรับฐานคิดชุมชน ก่อเกิดกลุ่มทำงานร่วมกัน วางบทบาทตามความสามารถเหมาะสมของสมาชิก ร่วมค้นหา "ต้นทุน" (ทรัพยากรการท่องเที่ยว) เพื่อเข้าใจคุณค่า/ความหมาย ร่วมกับสมาชิกชุมชน คำนิยามว่า "ทรัพยากรการท่องเที่ยว" จัดการโดยชุมชนหรือระหว่างชุมชนเพื่อสร้างข้อตกลงร่วมกันในการจัดการ คำนิยามถึงการสืบทอด และความยั่งยืน "ทรัพยากรการท่องเที่ยวของชุมชน" เพื่อคนรุ่นหลังมากกว่ารายได้ซึ่งเป็นเพียงตัวเสริม จัดสรรผลประโยชน์รายได้ จากกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างยุติธรรม แบ่งปันสู่ชุมชน โดยยึดหลักว่าทรัพยากรการท่องเที่ยวคือ "ทรัพยากรส่วนรวม" (สมบัติสาธารณะ) มีการเรียนรู้และปรับกิจกรรมการท่องเที่ยวผลิตภัณฑ์ในชุมชน ตามสถานการณ์การท่องเที่ยวที่เปลี่ยนไป สร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างชุมชน /พื้นที่ /หน่วยงานต่างๆกระบวนการ CBT แก้ไขปัญหาที่เกิดจากการท่องเที่ยวแบบเดิมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ขยายแนวคิดแนวทางร่วมกับสมาชิกชุมชน หลากหลายวิธีการ หาโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ฐาน CBT ต่างชุมชนเพื่อศึกษารูปแบบวิธีการจัดการ นำมาประยุกต์ใช้ในชุมชน สร้างสัมพันธ์ที่ระหว่างนักท่องเที่ยวกับชุมชน การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ทั้งหมดเป็นการถอดบทเรียนจากงานสังเคราะห์การท่องเที่ยวของแม่ฮ่องสอน

เรียนรู้ สู่สมดุล : งานวิจัยการท่องเที่ยวโดยชุมชน คนภายนอกไม่ค่อยเข้าใจรูปแบบของการทำงานท่องเที่ยวโดยชุมชน การท่องเที่ยวโดยชุมชน(Community Based Tourism) เกิดเครือข่ายคนทำงาน รวมไปถึงเครือข่ายชุมชนที่จัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนเองในเขตภาคเหนือที่เริ่มเด่นชัดมากขึ้น ภายใต้การผลักดันของ ดร.สินธุ์ สโรบล สกว.ภาคเหนือ ที่คาดหวังให้ชุมชนพึ่งตนเองให้ได้ โดยใช้กระบวนการท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการพัฒนาท้องถิ่น หลายๆท่านบอกว่า(รวมไปถึงส่วนราชการที่ทำงานกับท้องถิ่น) งานท่องเที่ยวไม่น่าจะมีอะไรมากมาย เพียงแค่มาเที่ยวมีที่พัก มีอาหาร เก็บเงิน แล้วก็จบเป็นวัฏจักรแบบนี้เรื่อยไป...แต่การท่องเที่ยวโดยชุมชน

ไม่ได้มีเพียงเท่านั้น โดยความจริง การพัฒนาชุมชนโดยใช้การท่องเที่ยวมีวัตถุประสงค์ที่เหนือไปกว่านั้นหลายประการ แนวคิดเพื่อให้ชุมชนเข้มแข็งผ่านกระบวนการวิจัยและพัฒนาจึงล้ำลึกและยากกว่าที่หลายท่านมองไว้ข้างต้น งานวิจัยเพื่อท้องถิ่น (Community Based Research) ซึ่งเป็นร่วมใหญ่ ก็มองเรื่องของการพัฒนาแบบมีส่วนร่วม และการสร้างคนในพื้นที่ติดอาวุธทางปัญญา powerment ให้มีพลัง มีปัญญาในการแก้ไขชุมชน แนวทางการดำเนินการท่องเที่ยวโดยชุมชนก็แนวคิดเดียวกัน ก็มีการคิดกันอีกว่า การท่องเที่ยวนี้แหละเป็นการชักนำการไหลบ่าที่แรงขึ้นของทุนนิยม ให้เข้ามาสู่ชุมชนอย่างรุนแรงกว่าที่เคย การทำงานส่งเสริมการท่องเที่ยวก็เหมือนกับว่าส่งเสริมให้ชุมชนอ่อนแรงลงเร็วมากขึ้น...จริงหรือไม่ ลองคิดกันในหลายๆมุม ก็เห็นว่า กระแสทุนนิยม ถึงชุมชนอยู่แล้วทุกวิถีทาง โดยสื่อต่างๆที่รวดเร็วฉับไว ใช้ง่าย กินง่าย แล้วก็ทำลายความเป็นท้องถิ่นลงอย่างง่ายดาย ไม่ต้องชักชวนมันก็มา ผมเคยทำงานอยู่กับพี่น้องกลุ่มชาติพันธุ์บนดอยสูง ไม่มีไฟฟ้า แต่กลับมีทีวีอยู่หนึ่งเครื่อง อาศัยไฟปั่น ปรากฏว่ารับทีวีได้หลายช่องเพราะอยู่ตรงจุดที่สามารถรับสัญญาณได้ ...เขาวชนบนดอยติดนิยายทีวีกันงอมแงม เชื่อหรือไม่ว่า ที่กรุงเทพนิยมโกรกผมสีแดงเหมือนคนชาติสารอาหาร เขาวชนบนดอยก็โกรกผมสีแดง และก็แดงกันทั่วดอยกันจริงๆ ที่ยกปรากฏการณ์มา ก็เพียงชี้ให้เห็นว่า หากไม่มีการส่งเสริมเรื่องการท่องเที่ยว ทุนนิยมก็มาเองได้อย่างรวดเร็ว แต่การส่งเสริมการท่องเที่ยวโดยชุมชน เป็นการเฝ้าระวังมากกว่าครับ เพราะในกระบวนการแล้ว เป็นการเริ่มให้ชุมชนค้นหาศักยภาพ วิเคราะห์ตนเอง ย้อนกลับเรียนรู้บริบทของตนเอง นั่งคิด นั่งทำร่วมกันว่าจะเคลื่อนงานพัฒนาชุมชนภายใต้ปัญหาใหม่ๆที่เกิดขึ้นในชุมชนได้อย่างไร ความรู้ที่ค่อยๆก่อเกิดปัญหา ไปสู่การเลือกทางเลือกที่เหมาะสมกับชุมชนได้ไม่ยากนัก ที่สำคัญการมีส่วนร่วมที่เกิดขึ้นทำให้เกิดความรัก สมัคสมานสามัคคีมากขึ้น กระบวนการต่างๆที่เลี้ยงนักวิจัยจึงมีบทบาทสำคัญในการวางแผนและออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ให้เกิดขึ้น ผมเดินทางไปในหลายๆพื้นที่ศึกษาวิจัย เห็นภาพของความสุขของคนที่มาช่วยกันคิด กันทำ ด้วยพื้นฐานของคนมักจะรวมตัวเป็นสังคมอยู่แล้ว ความสุขง่ายๆก็เกิดขึ้น พลังในการแก้ไขปัญหาที่เริ่มต้นขึ้นเมื่อคนมาร่วมกันคิด ผลที่เกิดจากการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนที่เกิดขึ้นมากมาย ได้แก่ การหันกลับมาอนุรักษ์ทรัพยากรที่เป็นทุนของพวกเขา การที่พยายามสืบสานวิถีภูมิปัญญาดั้งเดิม การบริหารจัดการชุมชนที่มีโครงสร้างที่มีระบบชัดเจน สร้างอาชีพให้เกิดขึ้นในชุมชนทุกคนมีส่วนร่วม เกิดความพอเพียงในการดำรงชีวิต นั่นคือ การพึ่งพิงภายนอกให้น้อยลง และพึ่งพาศักยภาพของตนเองให้มากขึ้น ภายใต้ปรัชญา "สร้างสรรค์ปัญญา เพื่อพัฒนาท้องถิ่น" ตามแนว "เศรษฐกิจพอเพียง" ขององค์ในหลวงของปวงชนชาวไทยที่มุ่งเน้นการดำเนินชีวิตสายกลางที่มีความสุขบนความพออยู่พอกิน ...บันทึกนี้ เขียนขึ้นเพื่อสร้างมุมมองแห่งความเข้าใจเพื่อการเรียนรู้ต่อเนื่องในประเด็น "การท่องเที่ยวโดยชุมชน" ว่าเป็นไปตามแนวทางใด ... ผม

เขียนขึ้นหลังจากโทรศัพท์ไปคุยกับผู้ประสานงานการท่องเที่ยวโดยชุมชนท่านหนึ่ง ที่บอกกล่าว ผมเสมอว่าคนภายนอกไม่ค่อยเข้าใจรูปแบบของการทำงานท่องเที่ยวโดยชุมชน...แล้วเราควรจะบอกกล่าวคนเหล่านั้นอย่างไร ผมเขียนขึ้นจากการที่ได้ร่วมเป็นส่วนหนึ่งของการผลักดัน "องค์การการท่องเที่ยวโดยชุมชนแห่งประเทศไทย" ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้(จตุพร วิศิษฎ์โชติอังกูร ,2550 : 28 [ออนไลน์])

งานวิจัยที่จังหวัดอุตรดิตถ์ได้กล่าวถึงกระบวนการทำงานวิจัย ก่อนที่จะมีศึกษาสภาพทั่วไปของชุมชน ต้องชวนชาวบ้านพูดคุย ชาวบ้านที่เป็นที่วิจัย ผู้นำชุมชน และคณะกรรมการชุมชน มองเห็นสิ่งที่อยากทำร่วมกันหมดแล้วก็มาร่วมกันวางแผนเพื่อปฏิบัติการ ศึกษาข้อมูล เมื่อได้ข้อมูลก็นำมาจัดเวทีวิเคราะห์และตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลที่ได้ร่วมกันแล้ว จึงจัดเวทีประชาชาคมชุมชนเพื่อร่วมกันพิจารณารูปแบบการท่องเที่ยวชุมชน ที่จะเกิดขึ้นซึ่งเป็นที่ยอมรับของประชาคม ได้รูปแบบการท่องเที่ยวชุมชน 2 รูปแบบ ได้แก่ แบบที่ 1 "เป็นการท่องเที่ยวแบบทัศนศึกษาชุมชนนาทะเล แบบวันเดียว ประมาณ 3 ชั่วโมง มีกิจกรรมท่องเที่ยว คือ เยี่ยมชมและกราบพระที่วัดนาทะเล ฟังความรู้เกี่ยวกับการตั้งถิ่นฐานของชุมชน พบปะพูดคุยกับชาวบ้าน เรียนรู้เกี่ยวกับภูมิปัญญาด้านการทอผ้า การสาธิตการทอผ้า และนิทรรศการผ้าทอลับแล ชมงานหัตถกรรม ชมการทำข้าวแคบและลองทำ สวนสมุนไพร ชมการทำไร่ทำนา ชมแหล่งรวบรวมโบราณวัตถุ จบลงด้วยการเลือกซื้อสินค้าของที่ระลึกที่เป็นผลผลิตจากชุมชน" ส่วนรูปแบบที่ 2 "ระยะเวลา 1 วัน 1 คืนกิจกรรมในช่วงแรกจะเหมือนรูปแบบที่ 1 แต่จะเพิ่มการเที่ยวชมหมู่บ้านใกล้เคียงร่วมด้วย คือ ไปชมสภาพบ้านเรือนแบบลับแลที่บ้านคุ้ม กราบพระที่วัดดอนไชย นมัสการพระวัดม่อนธาตุ กลับมาพักค้างคืนที่บ้านชาวบ้านที่บ้านนาทะเล ตื่นมาตอนเช้าร่วมใส่บาตร จังหัน เหยื่อบาตร ชมตลาดเช้ากลางหมู่บ้าน ชมวิถีชีวิตของชาวบ้านในตลาดก่อนกลับ" ข้อมูลต่างๆ ที่ได้มาตามขั้นตอนของกระบวนการวิจัย เป็นประโยชน์ในแง่ที่ได้ทราบถึงจุดแข็ง จุดอ่อน ปัญหาและอุปสรรค ที่มีอยู่ รวมทั้งความต้องการในการจัดการท่องเที่ยวที่เหมาะสมของชุมชนบ้านนาทะเล เกิดการใช้แนวคิดในเรื่องการตลาดท่องเที่ยว เรื่องผลิตภัณฑ์,ราคา,การส่งเสริมการตลาด และสถานที่จำหน่าย ที่ได้นำมาจัดการวางแผนการทำงานด้านการท่องเที่ยวของชุมชน โดยเบญจรงค์ ,2550[ออนไลน์]

แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงเกษตรเชิงนิเวศ

ร.อ.ไพฑูริย์ แก้วสุริยะ (2544 : 1-6) ได้ระบุถึงความเป็นมาของการท่องเที่ยวเชิงเกษตร เริ่มจากแนวความคิด หรือการคิดค้นนำเอาทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในประเทศ จัดกิจกรรม จัดรูปแบบทางการท่องเที่ยว เพื่อให้นักท่องเที่ยวมีความสนใจ และอยากเดินทางไปเที่ยว เพื่อขยายเส้นทางทางการท่องเที่ยวและสร้างรายได้กระจายสู่ท้องถิ่นสู่ผู้ประกอบการนั้น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้แยกประเภททรัพยากรจัดกิจกรรม 9 กิจกรรม และได้้นำเผยแพร่ เป็น Amazing Thailand เป็นกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

กิจกรรมหนึ่งใน Amazing Thailand คือ “การเกษตรไทย” หรือ Amazing Agricultural Heritage ซึ่งแบ่งเป็นกิจกรรมย่อยๆ ได้แก่

1. การทำนา (Rice Cultivation) การทำนาปี การทำนาปรัง การทำนาหว่านน้ำ ตม การทำนาขั้นบันได พิพิธภัณฑชาวนา ความรู้เรื่องข้าวสายพันธุ์ต่างๆ ประเพณีพิธีกรรมเกี่ยวกับข้าว วัฒนธรรมการกินข้าวไทย เป็นต้น

2. การทำสวนไม้ตัดดอก(Cutting Flowers) การทำสวนดอกไม้เพื่อตัดดอกขาย ทุกชนิด เช่น สวน กุหลาบ ฟาร์มกล้วยไม้ สวนไม้ดอกไม้ประดับนานาชาติ ไม้กระถางทุกประเภท รวมถึงไร่ทานตะวัน

3. การทำสวนผลไม้(Horticulture) การทำสวนผลไม้ทุกประเภท รวมถึงการทำวนเกษตร การทำเกษตรแผนใหม่ การทำสวนผสม รวมถึงการทำสวนยางพารา สวนไม้ สวนปาล์ม น้ำมัน

4. การทำสวนครัวสวนผัก(Vegetables) การปลูกพืชผักสวนครัวทุกประเภท รวมถึงการทำไร่ผัก ไร่ถั่ว ไร่ข้าวโพดข้าวฟ่าง ไร่พริกไทย เป็นต้น

5. การทำสวนสมุนไพร(Herbs)การปลูกพืชสมุนไพรนานาชนิด เพื่อใช้เป็นอาหาร เสริมพืชผักสวนครัวข้างบ้าน เพื่อใช้เป็นเครื่องดื่ม เพื่อใช้เป็นเครื่องสำอาง และเพื่อใช้ในการแพทย์แผนไทย

6. การทำฟาร์มปศุสัตว์ (Animal Farming) การเลี้ยงและขยายพันธุ์สัตว์เศรษฐกิจนานาชนิด อาทิ การเลี้ยงไหม การทำฟาร์มผึ้ง การทำฟาร์มปลา ทั้งปลาสวยงาม ปลาน้ำจืด ปลาน้ำกร่อย การทำฟาร์มมุก การเลี้ยงหอยแมลงภู่ หอยแครง หอยนางรม หอยตะกอม ฟาร์มจระเข้ บางแห่งเพาะขยายพันธุ์สัตว์ป่าหายาก เช่น ฟาร์มนกยูง ฟาร์มไก่ฟ้า ฟาร์มกวาง รวมถึงสวนงูของสภาอากาศไทย

7. งานเทศกาลผลิตภัณฑ์ต่างๆ (Festival) การจัดงานเพื่อส่งเสริมการขาย
ผลิตผลทางการเกษตร เมื่อถึงฤดูที่พืชผลเหล่านั้นออกซุก อาทิ มหกรรมไม้ดอกไม้ประดับ งาน
เทศกาลลิ้นจี่งานเทศกาลลำไย งานเทศกาลกินปลา เป็นต้น

พืชพรรณผลผลิตจากฟาร์มจากสวนเกษตรทั้งหลายนั้น นับเป็นความสำเร็จของเกษตรกร
ที่เฝ้าบำรุงรักษาจนเก็บผลจำหน่ายได้ แต่เป็นความน่าสนใจอยากรู้อยากเห็นของนักท่องเที่ยว
ต่างบ้านต่างเมืองว่า เกษตรกรทั้งหลายทำได้อย่างไร มีกลวิธี เทคนิคอะไรบ้าง อยากเข้าไปเที่ยว
ชมกันถึงสวน ถึงฟาร์ม ถึงแหล่ง เพื่อเกิดความรู้ใหม่เพิ่มเติมขึ้น ได้รับประสบการณ์ใหม่ๆ จากที่
ไม่เคยรู้มาก่อน ที่พิเศษกว่านั้น หากได้ลองลิ้มชิมผลผลิตเหล่านั้นย่อมเกิดความพอใจ ความสุข
ความประทับใจ และซ็อกกลับเป็นของฝากทางบ้านเพื่อนรัก คนนับถือด้วยแล้ว นับเป็นการ
เดินทางที่มีความทรงจำที่สร้างประสบการณ์ตรง

การเที่ยวสวนเกษตรในเมืองไทยนั้นมีมานานแล้ว ส่วนใหญ่เป็นการเที่ยวชมของเพื่อนๆ
ที่รู้จักมักคุ้น ไปดูความสำเร็จ ไปชื่นชมกับผลิตผลในไร่ ในสวน ในฟาร์ม เจ้าของกิจการ
เจ้าของสวนให้การต้อนรับผู้ไปเยี่ยมชม แนะนำกิจการ อธิบายให้ทราบถึงปัญหา การแก้ไข
ปัญหา การถนอมเลี้ยงดูจนกระทั่งได้รับความสำเร็จ และส่งออกไปขาย ในทำนองเดียวกัน
เจ้าของสวน เจ้าของฟาร์มก็จะมีคามภาคภูมิใจที่มีคนต่างถิ่นต่างอาชีพมาสนใจ เขาเหล่านั้น
ยินดีที่จะต้อนรับ อย่างมีอัธยาศัยไมตรีใจดีและใจเย็น

สวนเกษตร สวนผลไม้ นับเป็นทรัพยากรทางการท่องเที่ยวประเภทหนึ่งจัดว่าเป็นแหล่ง
ท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่เกษตรกรเป็นผู้สร้างขึ้น เรียกว่า การท่องเที่ยวเชิงเกษตร
(Agrotourism) หมายถึง “การเดินทางท่องเที่ยวไปยังพื้นที่เกษตรกรรม สวนเกษตร วนเกษตร
สวนสมุนไพร ฟาร์มปศุสัตว์ และสัตว์เลี้ยง เพื่อชื่นชมความสวยงาม ความสำเร็จ และ
เพลิดเพลินในการสวนเกษตร ได้ความรู้ ได้ประสบการณ์ใหม่ บนพื้นฐานความรับผิดชอบ มี
จิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อมของสถานที่แห่งนั้น”

ผลจากการท่องเที่ยวเชิงเกษตร นับว่าเป็นการสร้างรายได้โดยตรงให้กับเกษตรกรผู้เป็น
เจ้าของหรือผู้ผลิต นักท่องเที่ยวเดินทางเที่ยวชมแล้ว ยังได้ซื้อผลิตผลต่างๆ ที่เกษตรกรได้จัดทำ
ในอาชีพปกติ เช่น

1. สามารถจำหน่ายต้นอ่อน และเมล็ดพันธุ์ เพื่อให้นักท่องเที่ยวซื้อกลับไป
ทดลองปลูก หรือไม่บางคนอาจนำไปขยายอาชีพเสริมต่อ เป็นเกษตรกรใหม่เพิ่มขึ้น เป็นการสร้าง
งานสร้างอาชีพใหม่ได้

2. สามารถขายผลผลิตที่เก็บได้ส่งให้กับนักท่องเที่ยวโดยตรง ช่วยขยายตลาดขายปลีกและขายส่งให้กับเกษตรกรได้

3. ผลผลิตบางชนิดที่จำหน่ายสดไม่ทันสามารถแปรรูปเป็นผลผลิตอีกรูปแบบหนึ่งจัดทำเป็นของแห้ง เป็นการถนอมอาหารจำหน่ายให้กับนักท่องเที่ยว เป็นรายได้เพิ่มพูนจากเดิม

4. มีส่วนแนะนำสู่ทางธุรกิจการเกษตรเพิ่มขึ้น นักท่องเที่ยวและเกษตรกรที่ได้แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด สามารถช่วยขยายผลจากการทำการเกษตรต่อไปทางธุรกิจอื่นๆ ได้ อีก นับเป็นการสร้างงานสร้างอาชีพเพิ่มขึ้น อาทิ การทำธุรกิจผลไม้สดกับเครื่องจักสาน เครื่องบรรจุกัญช์ เป็นต้น

5. การจัดการท่องเที่ยวแวะพัก ชมสวนเกษตร ยังทำให้เพื่อนบ้านสามารถขายสินค้า ทั้งจากสวนเกษตร และสินค้าจำพวกอาหาร เครื่องดื่มได้เพิ่มขึ้น

สวนเกษตรและสวนผลไม้ นับเป็นสถานที่ที่มีความอ่อนไหว เปราะบาง หากได้รับความกระทบกระเทือน หรือผลกระทบจากการขาดความระมัดระวังแล้ว ย่อมทำให้เกิดความเสียหาย ต้นไม้ตายจากการติดเชื้อ หรือสัตว์ตัวเล็กๆ อาจติดเชื้อเกิดโรคระบาดและตายลงได้ เรื่องนี้มีข้อกล่าวโยไม่มีเหตุผล ความเสียหายของสวนผลไม้ที่เกิดจากการรับบริการนักท่องเที่ยวที่ไม่รู้วิธีการเที่ยวที่ดีนั้น ประการหนึ่งคือ นักท่องเที่ยวที่ไม่รู้วิธีการเที่ยวสวนที่ดี เข้าไปเด็ด หัก เอาผลไม้จากต้น ทำให้กิ่งก้านต้นไม้ฉีกเกิดรอยแผล อาจมีเชื้อราเข้าไปทำให้ลำต้นกิ่งเน่าตายได้ ประการที่สอง บางคนที่ไม่รู้เรื่องผลอ่อนผลแก่ ไปหักเอามาแล้วทิ้ง ทำให้เจ้าของสวนขายไม่ได้เกิดความเสียหาย

ดังนั้นการท่องเที่ยวเชิงเกษตร(Agro-tourism) จึงต้องมีการบริหารจัดการที่ดี คือ เจ้าของสวนผู้จัดนำเที่ยวรวมถึงมัคคุเทศก์และนักท่องเที่ยว บุคคลทั้ง 3 กลุ่มที่เกี่ยวข้องกันจะต้องรู้วิธีการจัดการอย่างมีระบบ

การเริ่มต้นจากเจ้าของสวนหรือกลุ่มเกษตรกร ผู้ดำเนินการตัดสินใจว่าจะจัดส่วนหนึ่งของสวนเป็นสถานที่บริการท่องเที่ยวสามารถรองรับนักท่องเที่ยวได้ครั้งละ 1 รถบัล 30-35 คน กำหนดเส้นทางเดินชมสวนแบบเป็นวงรอบหรือวงกลม เพื่อป้องกันนักท่องเที่ยวเดินซ้ำย้ำทางเดิน มีจุดสาธิตการเก็บผลเพื่อให้ได้รู้ได้เห็นกับตา จนกระทั่งเก็บผลออกสู่ตลาดได้ มีจุดแบ่งผลไม้ให้ลองชิม และมุมจำหน่าย สวนบางแห่งมีแปลงสาธิตได้เพื่อรองรับบริการนำเที่ยวโดยเฉพาะกันไว้ต่างหากจากสวนผลไม้ที่เก็บออกสู่ตลาด

บุคลากรกลุ่มที่สอง คือ เจ้าหน้าที่บริษัทนำเที่ยวรวมถึงมัคคุเทศก์นำชมจะต้องมีความรอบรู้ถึงการทำสวนผลไม้แต่ละชนิด ประดุจผู้แทนของสวน เพื่อตอบข้อมูลนำชมสิ่งที่ต้องรอบรู้มากกว่าเจ้าของสวน ทำหน้าที่เหมือนคนกลาง ที่รู้เขา รู้เรา และรู้ว่าสิ่งใดที่ควรปฏิบัติ สิ่งใดที่ไม่

ควรปฏิบัติเมื่อไปเที่ยวสวน วิธีการปฏิบัติที่ถูกต้องนั้น เมื่อมีนักท่องเที่ยวจะซื้อรายการนำเที่ยว ฝ่ายต้อนรับจะต้องอธิบายวิธีเตรียมตัวเที่ยวสวนให้นักท่องเที่ยวทราบด้วยทั้งข้อห้ามข้อควรปฏิบัติ เพื่อให้นักท่องเที่ยวจะได้เตรียมตัวเตรียมใจ นอกจากนั้นต้องเสนอข้อควรพิจารณาเพื่อเที่ยวสวนเสร็จแล้ว มีเอกสารแนะนำ เตรียมอุปกรณ์ของใช้เดินทาง

บุคลากรกลุ่มที่สาม คือ นักท่องเที่ยว ไม่เพียงแต่มีการเตรียมตัวเดินทาง เตรียมอุปกรณ์ของใช้พร้อม มีความสนใจใฝ่รู้ มีความรอบรู้วิธีการปฏิบัติตัวเมื่อจะเที่ยวสวน สิ่งหนึ่งคือ ต้องไม่เบียดเบียนทั้งเจ้าของสวนและต้นไม้ เช่น เมื่อเห็นผลไม้ออกลูกสะพรั่งอยู่บนต้น ก็ควรจะห้ามมุดถ่ายรูปให้สวยงาม ไม่ควรใช้มือแตะ จับ เด็ด หากเป็นต้นที่เจ้าของสวนอนุญาตให้เก็บเอาได้ก็ควรใช้กรรไกรตัดออกมาตามอย่างที่เขาสาธิตให้ชม เพื่อไม่ให้กิ่งบอบช้ำ การถ่ายรูปควรระวังมิให้เหยียบหรือเบียดกิ่งจนต้องหักเสียหายได้

การบริหารจัดการของเจ้าของสวน

1. จัดเตรียมสถานที่นำชม ควรเป็นเส้นทางวงรอบ เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้เห็นจริง
2. หากมีมุมสาธิตได้ ควรจัดเจ้าหน้าที่เตรียมสาธิตให้ชม
3. มีมัคคุเทศก์นำชมสวน สามารถอธิบายได้ดีเท่ากับ หรือดีกว่าเจ้าของสวน
4. จัดมุมสถานที่พักผ่อน จัดมุมบริการอาหารและเครื่องดื่ม จำหน่ายสินค้าผลิตภัณฑ์ของที่ระลึก ทั้งของในสวนและของเพื่อนบ้านใกล้เคียง พร้อมติดราคาให้ชัดเจน
5. จัดเตรียมอุปกรณ์ที่หิ้งขยะ
6. มีการจัดห้องสุขาที่สะอาด

แนวทางการเตรียมตัวไปท่องเที่ยวเชิงเกษตร

1. เป็นผู้ที่สนใจการทำสวนเกษตรแต่ละสาขาที่จะไปชม
2. มีการเตรียมตัวเดินทางและเตรียมอุปกรณ์ของที่ใช้พร้อม ตามที่ผู้จัดรายการแนะนำ
3. หากมีความชอบถ่ายภาพเป็นที่ระลึกแล้ว ควรเตรียมกล้องและฟิล์มไปให้เพียงพอ
4. ปฏิบัติตามข้อแนะนำและข้อห้ามของแต่ละสถานที่ เพราะต้นไม้และธรรมชาติรอบด้านนั้นมีความอ่อนไหวและเปราะบาง มีโอกาสติดเชื้อโรคจากผู้ที่เป็นได้ ในทำนองเดียวกัน หากนักท่องเที่ยวบางคนมีภูมิแพ้ต่อยาฆ่าแมลงง่าย ก็ต้องระมัดระวังเช่นกัน บางเวลาเจ้าของสวนฉีดยาป้องกันแมลง

และเชื้อราที่สามารถทำลายต้นไม้ได้

5. มีจิตสำนึกต่อการรักษาสภาพแวดล้อม เพื่อให้สถานที่ท่องเที่ยวที่ไปเยือน มีสภาพแวดล้อมที่ดี สะอาด และสวยงาม

กองอนุรักษ์ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2544 : 1) ได้เสนอแนวทางการดำเนินงาน การสำรวจแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรพร้อมบริการ

วิธีการดำเนินงาน

1. เลือกแหล่งท่องเที่ยวที่ กอวางแผนโครงการ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ทำการศึกษาและสำรวจว่ามีศักยภาพ 3 ระดับ คือ A = ระดับดีมาก B = ระดับดี C = ระดับปานกลาง โดยพิจารณาจากความพร้อมของพื้นที่ และความพร้อมการบริการนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ
2. ส่งแบบสอบถามถึงแหล่งที่มีศักยภาพตามข้อ 1 เพื่อประเมินเบื้องต้นก่อนออกสำรวจ
3. ออกสำรวจพื้นที่ สัมภาษณ์ ถ่ายภาพ และทำแผนที่เส้นทางในพื้นที่ที่มีการตอบรับ
4. จัดทำต้นฉบับภาษาไทย/อังกฤษ และดำเนินการจัดพิมพ์เอกสารเผยแพร่

หลักเกณฑ์การพิจารณาความพร้อม

แหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรพร้อมบริการที่ปรากฏในเอกสารฉบับนี้ มีหลักเกณฑ์การพิจารณาความพร้อมในการให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ดังนี้

1. พื้นที่ที่มีการจัดเส้นทางนำชมในพื้นที่ โดยจัดพื้นที่ให้นักท่องเที่ยวเข้าชมแยกจากพื้นที่เกษตรจริง
2. มีพื้นที่/โรงเรียนคัดแยกและบรรจุผลิตภัณฑ์ทางการเกษตร
3. มีสถานที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรสด/แปรรูป พร้อมติดป้ายราคาชัดเจน
4. มีวิทยากรบรรยาย
5. มีป้ายสื่อความหมาย
6. มีเอกสารเผยแพร่
7. ยินดีรับบริการนักท่องเที่ยวเมื่อมีการแจ้งวัน/เวลาด่วงหน้า
8. กำหนดจำนวนนักท่องเที่ยว ราคาค่าชมสวนที่ และค่าบริการอื่นๆ (มีใบเสร็จรับเงิน หรือหลักฐานการรับเงินมอบให้)
9. เปิดบริการทุกวันไม่เว้นวันหยุดราชการ

10. จัดอาหารพื้นบ้าน น้ำดื่ม เครื่องดื่มจำพวกพืชสมุนไพร/น้ำผลไม้ บริการ
11. มีบริเวณที่จอดรถ
12. มีห้องสุขาบริการ

การท่องเที่ยวเกษตรเชิงนิเวศ โดยนำชัย ทนุผล, (2540: 2-5) ได้ให้ความหมายว่าเป็นการท่องเที่ยวที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการเรียนรู้และเข้าใจในธรรมชาติวัฒนธรรมการเกษตร อันเกิดจากภูมิปัญญาและวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น โดยเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับธรรมชาติและวัฒนธรรมการเกษตรบนพื้นที่จริง ซึ่งจะยึดหลักแห่งการเคารพซึ่งศักดิ์ศรีของระบบนิเวศ และเอื้ออำนวยประโยชน์และโอกาสทางเศรษฐกิจแก่ชุมชนท้องถิ่น จากคำจำกัดความดังกล่าวจะเห็นได้ว่า องค์ประกอบด้านพื้นที่ของการท่องเที่ยวเกษตรเชิงนิเวศนั้น มีส่วนของภูมิปัญญาและผลงานด้านการเกษตรของชุมชนเข้ามาเกี่ยวข้องเพิ่มขึ้นอีกด้านหนึ่ง ซึ่งก็ส่งผลให้เกิดการขยายผลการเรียนรู้ของนักท่องเที่ยว ในด้านองค์ประกอบด้านกิจกรรมและกระบวนการ ทำให้เกิดมิติของความสัมพันธ์และการผูกพันระหว่างนักท่องเที่ยวกับประชาชนในชุมชนให้มากขึ้น อันเป็นการเพิ่มคุณค่าให้เกิดขึ้นกับการท่องเที่ยว มากขึ้นกว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศธรรมดาอีกมิติหนึ่งด้วย และยังเป็นการปูพื้นฐานไปสู่การสร้างเครือข่ายของการเรียนรู้และการเกื้อกูล ระหว่างชุมชนกับปัจเจกบุคคล กลุ่ม หรือองค์กรภายนอกชุมชนอีกด้วย

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นรูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวที่สามารถเดินทางไปพร้อมกับการพัฒนากับการอนุรักษ์ได้ รวมทั้งนักท่องเที่ยวจะได้รับความรู้ไปพร้อมกัน เพียงแต่มีการจัดการและสำนึกที่ดีเท่านั้น แนวคิดดังกล่าว มีชื่อเรียกต่าง ๆ กันไป เช่น Sustainable Tourism, Green Tourism, Bio Tourism, การท่องเที่ยวโดยไม่ทำลายสภาพแวดล้อม การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ หรือการท่องเที่ยวเพื่อรักษาระบบนิเวศ แต่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายที่สุด คือ Ecotourism โดยมีหลักการกว้างๆ คือ เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งธรรมชาติและวัฒนธรรม โดยนักท่องเที่ยวจะต้องได้รับความรู้จากการท่องเที่ยวอย่างแท้จริง และไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมทั้งทางธรรมชาติและวัฒนธรรม รวมทั้งท้องถิ่นควรจะมีส่วนร่วมในการพัฒนาด้วย(การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2538 : 8-9) ทางด้าน สุรเชษฐ ๗ เศรษฐศาสตร์(2536 : 13) ในนำชัย ทนุผล (2538 : 24-25) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศว่า เป็นการท่องเที่ยวรูปแบบหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางไปยังแหล่งธรรมชาติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อชื่นชม ศึกษา ศึกษารู้อย่างเพลิดเพลินไปกับทัศนียภาพ พืชพรรณ สัตว์ป่า ตลอดจนลักษณะทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในแหล่งธรรมชาติเหล่านั้น ในขณะเดียวกัน The Ecotourism Society.(1991 : 1) ซึ่งเป็นองค์ภาคเอกชนที่มีบทบาทเกี่ยวกับการศึกษา วางแผน และเผยแพร่ความรู้ด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้ให้ความหมายการท่องเที่ยวเชิงนิเวศว่า “เป็นการเดินทางไปเยือนแหล่งธรรมชาติ โดยมีวัตถุประสงค์

เพื่อเรียนรู้ถึงวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และธรรมชาติ ด้วยความระมัดระวังไม่ให้เกิดการเปลี่ยนแปลง หรือทำลายคุณค่าของระบบนิเวศ และในขณะเดียวกันก็ช่วยสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจที่ส่งผลให้การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ เกิดประโยชน์ต่อประชาชนในท้องถิ่น ในส่วนของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย(2546 : 1-28 ถึง 1-1-37)ได้กล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน(Sustainable Tourism) การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หมายถึง การท่องเที่ยวที่ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและผู้เป็นเจ้าของแหล่งท่องเที่ยว โดยเน้นการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อให้สามารถรักษาความมั่นคงของระบบนิเวศ ตลอดจนวัฒนธรรม และวิถีชีวิตของชุมชนเพื่อประโยชน์ทั้งในปัจจุบันและอนาคต(WTO,1991 อ้างโดย ททท.,มปป.) หลักการสำคัญของการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน มีดังนี้

1. มีการดำเนินการจัดการภายใต้ขีดความสามารถของระบบธรรมชาติในการทดแทนฟื้นฟู ให้สามารถผลิตและบริการต่างๆที่เกี่ยวข้องได้ตลอดไป โดยไม่สลัดถอยหรือเสื่อมโทรม ตระหนักถึงการมีส่วนร่วมของคนในชุมชนและความต้องการของชุมชน
2. มีการกระจายประโยชน์อย่างเป็นธรรมสู่ท้องถิ่น
3. ให้ประสบการณ์ันทนาการที่มีคุณค่าแก่นักท่องเที่ยว
4. ให้ผู้มาเยือน นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้และเข้าใจเกี่ยวกับพื้นที่ ทรัพยากรและวิถีชีวิต
5. เน้นการออกแบบที่กลมกลืนกับสถาปัตยกรรมท้องถิ่นและใช้วัสดุในท้องถิ่น
6. เน้นการผสมผสานการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนสู่แผนพัฒนาการระดับท้องถิ่น ภูมิภาคและระดับประเทศ
7. เน้นข้อมูลพื้นฐานเพื่อเป็นฐานในการตัดสินใจและการติดตามตรวจสอบ

องค์ประกอบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่สำคัญยิ่ง 4 ประการ

1. องค์ประกอบด้านพื้นที่ การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เป็นการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวเนื่องกับธรรมชาติที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น(Identity or Authentic or Endemic or Unique) ทั้งนี้รวมถึงแหล่งวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศ (Eco-system)ในพื้นที่นั้นๆ ดังนั้นองค์ประกอบด้านพื้นที่จึงเป็นการท่องเที่ยวที่มีพื้นฐานอยู่กับธรรมชาติ(Nature-based tourism)
2. องค์ประกอบด้านการจัดการ เป็นการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบ(Responsible travel) โดยไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสังคม มีการจัดการที่ยั่งยืนครอบคลุมไปถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรการจัดการสิ่งแวดล้อม การป้องกันและกำจัดมลพิษ และควบคุมการ

พัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีขอบเขต จึงเป็นการท่องเที่ยวที่มีการจัดการอย่างยั่งยืน(Sustainable managed tourism)

3. องค์ประกอบด้านกิจกรรมและกระบวนการ เน้นการท่องเที่ยวที่มีกระบวนการเรียนรู้ (Learning process) โดยมีการให้การศึกษาเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศของแหล่งท่องเที่ยวเป็นการเพิ่มพูนความรู้ ประสบการณ์ ความประทับใจ เพื่อสร้างความตระหนักและปลูกจิตสำนึกที่ถูกต้องต่อนักท่องเที่ยว ประชาชนท้องถิ่น และผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้อง จึงเป็นการท่องเที่ยวสิ่งแวดล้อมศึกษา (Environmental education-based tourism)

4. องค์ประกอบด้านการมีส่วนร่วม เป็นการท่องเที่ยวที่มีการคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของชุมชนและประชาชนท้องถิ่น(Involvement of local community or People participation) ที่มีส่วนร่วมในการคิด วางแผน ปฏิบัติตามแผน ได้รับประโยชน์ ติดตามผลตรวจสอบ ตลอดจนร่วมบำรุงรักษาทรัพยากรท่องเที่ยว อันจะก่อให้เกิดผลประโยชน์ในท้องถิ่น ทั้งกระจายรายได้ การยกระดับคุณภาพชีวิตและการได้รับผลตอบแทนเพื่อกลับมาบำรุงรักษาและจัดการแหล่งท่องเที่ยวด้วย และในที่สุดแล้วท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการควบคุมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพท้องถิ่น และอาจารย์ไปถึงการมีส่วนร่วมของผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย จนถึงการปกครองท้องถิ่น และอาจารย์ไปถึงการมีส่วนร่วมของผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสีย จึงเป็นการท่องเที่ยวอย่างมีส่วนร่วมของชุมชน(Community participation-based)

นำชัย ทนุผล(2540: 2-5) ได้กล่าวถึงการท่องเที่ยวเกษตรเชิงนิเวศ เครื่องมือที่จะใช้เพื่อพัฒนาชุมชนบ้านโป่งไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนนั้น ผู้วิจัยเลือกใช้การท่องเที่ยวเกษตรเชิงนิเวศ (agro-ecotourism) ได้ให้ความหมายว่า เป็นการท่องเที่ยวที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการเรียนรู้และเข้าใจในธรรมชาติวัฒนธรรมการเกษตร อันเกิดจากภูมิปัญญาและวิถีชีวิตของคนในท้องถิ่น โดยเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับธรรมชาติและวัฒนธรรมการเกษตรบนพื้นที่จริง ซึ่งจะยึดหลักแห่งการเคารพซึ่งศักดิ์ศรีของระบบนิเวศ และเอื้ออำนวยประโยชน์และโอกาสทางเศรษฐกิจแก่ชุมชนท้องถิ่น จากคำจำกัดความดังกล่าวจะเห็นได้ว่า องค์ประกอบด้านพื้นที่ของการท่องเที่ยวเกษตรเชิงนิเวศนั้น มีส่วนของภูมิปัญญาและผลงานด้านการเกษตรของชุมชนเข้ามาเกี่ยวข้องเพิ่มขึ้นอีกด้านหนึ่ง ซึ่งก็ยิ่งผลให้เกิดการขยายผลการเรียนรู้ของนักท่องเที่ยว ในด้านองค์ประกอบด้านกิจกรรมและกระบวนการ ทำให้เกิดมิติของความสัมพันธ์และการผูกพันระหว่างนักท่องเที่ยวกับประชาชนในชุมชนให้มากขึ้น อันเป็นการเพิ่มคุณค่าให้เกิดขึ้นกับการท่องเที่ยวมากขึ้นกว่าการท่องเที่ยวเชิงนิเวศธรรมดาอีกมิติหนึ่งด้วย และยังเป็นการปูพื้นฐานไปสู่การสร้าง

เครือข่ายของการเรียนรู้และการเกื้อกูล ระหว่างชุมชนกับปัจเจกบุคคล กลุ่ม หรือองค์กรภายนอก ชุมชนอีกด้วย

การใช้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นเครื่องมือในการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน การที่ชุมชนใดหรือแหล่งท่องเที่ยวใดมีความเหมาะสมในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศได้หรือไม่ ควรใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกแหล่งท่องเที่ยวที่มีศักยภาพในการพัฒนา ตามที่ สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (2540 : 3/12-14) ได้ระบุไว้ดังนี้ คือ

1. ศักยภาพของทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยว พิจารณาสภาพทรัพยากรที่มีความเหมาะสม มีลักษณะเฉพาะ และคงลักษณะพื้นถิ่น โดยเน้นความสำคัญของระบบนิเวศ (ecosystem) หรือ วัฒนธรรมพื้นที่ และความดึงดูดใจว่า มีมากน้อยเพียงใด เพื่อให้มีความสำคัญที่ ต่างๆ กัน ในแต่ละปัจจัยดังนี้

1.1 ชนิดของแหล่งท่องเที่ยว ศึกษาพิจารณาจากสภาพธรรมชาติของแหล่งท่องเที่ยว หรือองค์ประกอบหลักภายในแหล่งท่องเที่ยว โดยพิจารณาจาก

1.1.1 ความเป็นสภาพธรรมชาติดั้งเดิม

1.1.2 หรือเป็นสภาพที่ถูกดัดแปลง ตกแต่ง เป็นบางส่วน แต่ยังคงสภาพเดิมไว้เป็นหลัก

1.1.3 หรือเป็นแหล่งธรรมชาติที่สร้างขึ้นโดยการผสมผสาน จำลอง หรือ ตกแต่งใหม่ โดยไม่มีลักษณะที่เป็นระบบนิเวศที่ถูกต้อง

1.1.4 หรือไม่สอดคล้องเหมาะสมกับสภาพพื้นที่

1.1.5 หรือเป็นแหล่งที่สร้างเลียนแบบธรรมชาติ มีค่าต่อความเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ มากน้อยตามลำดับ

1.2 องค์ประกอบที่เป็นเอกลักษณ์ โดยศึกษาพิจารณา

1.2.1 ความสำคัญของระบบนิเวศ ความสมบูรณ์ ความหลากหลาย ลักษณะที่หายาก และความสัมพันธ์ที่เป็นระบบพื้นที่

1.2.2 ความโดดเด่นด้านกายภาพ คือ มีความโดดเด่นมาก (มีลักษณะเป็นสัญลักษณ์ชัดเจน มีความแปลก แตกต่างจากทั่วไป) หรือมีความโดดเด่นลดลงตามลำดับ

1.2.3 สภาพที่มีความสวยงามของธรรมชาติ (ทัศนียภาพและ องค์ประกอบ) ว่ามีระดับของความงามมากเป็นที่ประทับใจของผู้พบเห็นอย่างไร โดยสรุปแล้ว มีความดึงดูดใจมากน้อยแค่ไหน ทั้งนี้รวมถึงความเหมาะสมในการจัดกิจกรรมเชิงนิเวศว่า มีอย่างไร

1.2.4 องค์ประกอบทางด้านธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม (ด้านนามธรรม ประวัติ ความเป็นมาที่สำคัญ ด้านวัฒนธรรม ด้านรูปแบบและกิจกรรม ที่มีลักษณะดั้งเดิมของวัฒนธรรมท้องถิ่นนั้นๆ) ที่ผสมผสานหรือเพิ่มความดึงดูดใจมากขึ้นเพียงไร

2. ศักยภาพของการจัดการ พิจารณาจากสภาพการจัดการในปัจจุบัน โดยการจัดการที่อยู่ในกรอบของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศว่ามีมากน้อยแค่ไหน การพิจารณาการจัดการนี้ จะบ่งชี้ถึงโอกาสในการเพิ่มศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวให้สูงขึ้นได้ ศักยภาพการจัดการประกอบด้วย

2.1 มีการให้การศึกษาด้านสิ่งแวดล้อม เป็นการจัดการที่สำคัญจะทำให้เกิด

2.1.1 การเรียนรู้ร่วมกัน

2.1.2 สร้างความตระหนักและจิตสำนึกที่ถูกต้องแก่นักท่องเที่ยว

2.1.3 โดยพิจารณาจากรูปแบบการจัดสื่อความหมาย กิจกรรมด้านการศึกษา (กิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีลักษณะของการให้การศึกษาด้านสิ่งแวดล้อมของแหล่งท่องเที่ยว)

2.2 มีการจัดการป้องกันและรักษาสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว

2.2.1 มีมาตรการป้องกันและลดผลกระทบสิ่งแวดล้อม

2.2.2 มีการรักษาไว้ซึ่งทรัพยากร พิจารณาจากการมีการรักษาและคุ้มครองสิ่งแวดล้อม โดยมีมาตรฐานการควบคุม ดูแลสิ่งแวดล้อมอย่างมีประสิทธิภาพมากน้อยแค่ไหน

2.2.3 มีการนำรายได้บำรุงรักษาแหล่งทรัพยากรมากน้อยแค่ไหน

2.2.4 มีความปลอดภัยต่อชีวิตและทรัพย์สิน

2.2.5 มีมาตรการควบคุมจำกัดจำนวนนักท่องเที่ยว

2.2.6 มีการให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพมากน้อยแค่ไหน

2.3 มีองค์กรในการจัดการที่ให้ความสำคัญของการร่วมมือกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีส่วนร่วมของชุมชน พิจารณาจาก

2.3.1 รูปแบบองค์กรในการจัดการ เน้นความเป็นองค์กรประชาชน หรือรัฐ และ/หรือ เอกชน

2.3.2 และระดับของการมีส่วนร่วมว่า ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการควบคุมการท่องเที่ยว

- 2.3.3 หรือให้ความเห็นในการท่องเที่ยว

2.3.4 หรือเพียงได้ประโยชน์จากการค้าและบริการ

2.4 การจัดการและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างยั่งยืน ซึ่งต้องการจัดการ
อย่างเป็นระบบ โดย

2.4.1 จัดทรัพยากรการท่องเที่ยวให้สามารถรองรับการท่องเที่ยวภายใน
ขีดความสามารถในการรองรับ (carrying capacity) ของพื้นที่โดยไม่ก่อให้เกิดผลกระทบในทางลบต่อ
สิ่งแวดล้อม

2.4.2 จัดการด้านการตลาดอย่างยั่งยืน โดยให้มีจำนวนนักท่องเที่ยว
จำนวนที่เหมาะสม และรักษาระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อทรัพยากรท่องเที่ยวและ
บริการ

2.4.3 จัดการด้านบริการ เช่น ส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ
การบริการ สิ่งอำนวยความสะดวก และการสื่อสารประชาสัมพันธ์

2.4.4 การสร้างรายได้ให้แก่ชุมชนท้องถิ่น

3. ความพร้อมของชุมชน พิจารณาจาก

3.1 การมีส่วนร่วมของประชาชนท้องถิ่น ซึ่งมองได้จาก

3.1.1 การจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศนี้มีประชาชนในชุมชนเป็นเป้าหมาย

หลัก

3.1.2 มีการให้ความสำคัญกับชุมชน ในการเข้ามามีบทบาทตัดสินใจ
กำกับดูแล และควบคุมการท่องเที่ยวนั้น ๆ

3.1.3 สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีศักดิ์ศรี

3.2 ความรู้สึกเป็นเจ้าของท้องถิ่นและของกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

3.2.1 มีความรัก ห่วงแหน มีความรู้สึกพึงพิงและใช้ประโยชน์จาก
ทรัพยากรท่องเที่ยว

3.2.2 มีการพัฒนาตนเองและกลุ่มเพื่อจัดการธุรกิจท่องเที่ยวด้วยตนเอง

3.2.3 มีความพยายามที่จะประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ ทั้งของรัฐ
และเอกชน เพื่อผลประโยชน์ของชุมชน ในกิจกรรมท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

3.2.4 มีการตกลงกันได้ในการแบ่งผลประโยชน์ที่จะเกิดขึ้น

3.3 การมีส่วนร่วมของชุมชน ในทางปฏิบัติ

3.3.1 การให้ข้อมูลท้องถิ่น

3.3.2 การเตรียมการจัดการ

3.3.3 การวางแผน

3.3.4 การควบคุมดูแลการใช้ทรัพยากรท่องเที่ยว

3.3.5 การมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ

3.3.6 การได้รับประโยชน์จากการบริหารจัดการ

3.3.7 การรวมตัวกันเป็นองค์กรชุมชน

3.4 ความสามารถในการรองรับการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นการเตรียมความพร้อมในการกำหนดขีดความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวของชุมชน ว่า จะสามารถรองรับ ปริมาณ นักท่องเที่ยว รูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยว กิจกรรมนันทนาการ และระดับของการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก โดยไม่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในระบบนิเวศ และประสบการณ์การท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวควรได้รับจากการไปเยือน ซึ่งควรมีองค์ประกอบพื้นฐานดังนี้

3.4.1 ด้านชีวกายภาพ (biophysical carrying capacity)

3.4.2 ด้านจิตวิทยา (psychological carrying capacity)

3.4.3 ด้านสังคมและวัฒนธรรม (socio-cultural carrying capacity)

จากการศึกษาข้างต้นนั้น จะเห็นได้ว่า การใช้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นเครื่องมือในการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืนนั้น หลีกเลียงไม่ได้ที่จะต้องมีการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น (Local participation) เป็นปัจจัยหลักในการพัฒนาเสมอ และการที่จะทำให้การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในกระบวนการพัฒนาชุมชนเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาได้นั้น ธุรกิจชุมชนเป็นรูปแบบหนึ่งที่จะทำให้การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นจริงขึ้นมาได้ (actualized) ในกระบวนการพัฒนาที่ยั่งยืนดังกล่าว ฉะนั้น ในการศึกษาต่อนต่อไป การเข้าใจอย่างถ่องแท้ต่อแนวคิดของธุรกิจชุมชนจึงเป็นสิ่งสำคัญในการเข้าใจบทบาทของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในฐานะบทบาทของธุรกิจชุมชน

แนวคิดเกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียง

“เศรษฐกิจพอเพียง” เป็นปรัชญาที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชดำริชี้แนะแนวทางการดำเนินชีวิตแก่พสกนิกรชาวไทยมาโดยตลอดนานกว่า 25 ปี ตั้งแต่ก่อนวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ และเมื่อภายหลังได้ทรงเน้นย้ำแนวทางการแก้ไขเพื่อให้รอดพ้น และสามารถดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคงและยั่งยืนภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์และความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ

ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เศรษฐกิจพอเพียง เป็นปรัชญาชี้ถึงแนวการดำรงอยู่และปฏิบัติตนของประชาชนในทุกระดับตั้งแต่ระดับครอบครัว ระดับชุมชนจนถึงระดับรัฐ ทั้งในการพัฒนาและบริหารประเทศให้ดำเนินไปใน ทางสายกลาง โดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อให้ก้าวทันต่อโลกยุคโลกาภิวัตน์ความพอเพียง หมายถึง ความพอประมาณ ความมีเหตุผลรวมถึงความจำเป็นที่จะต้องมีการมีภูมิคุ้มกันในตัวที่ดีพอสมควรต่อการมีผลกระทบใด ๆ อันเกิดจากการ

เปลี่ยนแปลงทั้งภายนอกและภายใน ทั้งนี้จะต้องอาศัยความรู้ ความรอบคอบ และความระมัดระวังอย่างยิ่ง ในการนำวิชาการต่าง ๆ มาใช้ในการวางแผนและการดำเนินการทุกขั้นตอน และขณะเดียวกันจะต้องเสริมสร้างพื้นฐานจิตใจของคนในชาติโดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ของรัฐ นักทฤษฎีและนักธุรกิจในทุกระดับให้มีสำนึกในคุณธรรม ความซื่อสัตย์สุจริต และให้มีความรอบรู้ที่เหมาะสม ดำเนินชีวิตด้วยความอดทน ความเพียร มีสติ ปัญญา และความรอบคอบ เพื่อให้สมดุลและพร้อมต่อการรองรับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและกว้างขวางทั้งด้านวัตถุ สังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมจากโลกภายนอกได้เป็นอย่างดี

" เศรษฐกิจพอเพียง แปลว่า Sufficiency Economy... คำว่า Sufficiency Economy นี้ไม่มีในตำราเศรษฐกิจ จะมีได้อย่างไร เพราะว่าเป็นทฤษฎีใหม่... Sufficiency Economy นั้น ไม่มีในตำรา เพราะหมายความว่าเรามีความคิดใหม่ ...และโดยที่ท่านผู้เชี่ยวชาญสนใจ ก็หมายความว่าเราก็สามารถที่จะไปปรับปรุง หรือไปใช้หลักการเพื่อที่จะให้เศรษฐกิจของประเทศและของโลกพัฒนาดีขึ้น." พระราชดำรัสเนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา 23 ธันวาคม 2542 " อันนี้เคยบอกว่า ความพอเพียงนี้ไม่ได้หมายความว่า ทุกครอบครัวจะต้องผลิตอาหารของตัวเองจะต้องทอผ้าใส่เอง อย่างนั้นมันเกินไป แต่ว่าในหมู่บ้านหรือในอำเภอ จะต้องมีความพอเพียงพอสมควร บางสิ่งบางอย่างที่ผลิตได้มากกว่าความต้องการ ก็ขายได้ แต่ขายในที่ไม่ห่างไกลเท่าไร ไม่ต้องเสียค่าขนส่งมากนัก " พระราชดำรัสเนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา 4 ธันวาคม 2540 (คณะอนุกรรมการขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียงสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ : กรมส่งเสริมการเกษตร [ออนไลน์])

ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มีหลักพิจารณา ดังนี้

-กรอบแนวคิด เป็นปรัชญาที่ชี้แนะแนวทางการดำรงอยู่และปฏิบัติตนในทางที่ ควรจะเป็น โดยมีพื้นฐานมาจากวิถีชีวิตดั้งเดิมของสังคมไทย สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ตลอดเวลา และเป็น การมองโลกเชิงระบบที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา มุ่งเน้นการรอดพ้นจากภัย และวิกฤต เพื่อ ความมั่นคง และ ความยั่งยืน ของการพัฒนา

-คุณลักษณะเศรษฐกิจพอเพียงสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการปฏิบัติตนได้ในทุกระดับ โดยเน้นการปฏิบัติบนทางสายกลาง และการพัฒนาอย่างเป็นขั้นตอน

-ค่านิยม ความพอเพียงจะต้องประกอบด้วย 3 คุณลักษณะ พร้อม ๆ กัน ดังนี้

• ความพอประมาณ หมายถึง ความพอดีที่ไม่น้อยเกินไปและไม่มากเกินไปโดยไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น เช่นการผลิตและการบริโภคที่อยู่ในระดับพอประมาณ

- ความมีเหตุผล หมายถึง การตัดสินใจเกี่ยวกับระดับของความพอเพียงนั้น จะต้องเป็นไปอย่างมีเหตุผลโดยพิจารณาจากเหตุปัจจัยที่เกี่ยวข้องตลอดจนคำนึงถึงผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการกระทำนั้น ๆ อย่างรอบคอบ

- การมีภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว หมายถึง การเตรียมตัวให้พร้อมรับผลกระทบและการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นโดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ของสถานการณ์ต่าง ๆ ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตทั้งใกล้และไกล

- เงื่อนไข การตัดสินใจและการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ให้อยู่ในระดับพอเพียงนั้น ต้องอาศัย ทั้งความรู้ และคุณธรรมเป็นพื้นฐาน กล่าวคือ

- เงื่อนไขความรู้ ประกอบด้วย ความรอบรู้เกี่ยวกับวิชาการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างรอบด้าน ความรอบคอบที่จะนำความรู้เหล่านั้นมาพิจารณาให้เชื่อมโยงกัน เพื่อประกอบการวางแผน และความระมัดระวังในขั้นปฏิบัติ

- เงื่อนไขคุณธรรม ที่จะต้องเสริมสร้างประกอบด้วย มีความตระหนักในคุณธรรม มีความซื่อสัตย์สุจริตและมีความอดทน มีความเพียร ใช้สติปัญญาในการดำเนินชีวิต

- แนวทางปฏิบัติ/ผลที่คาดว่าจะได้รับ จากการนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ คือ การพัฒนาที่สมดุลและยั่งยืน พร้อมรับต่อการเปลี่ยนแปลงในทุกด้าน ทั้งด้าน เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม ความรู้และเทคโนโลยี

" ถ้าไม่มี เศรษฐกิจพอเพียง เวลาไฟดับ ...จะพังหมด จะทำอย่างไร. ที่ที่ต้องใช้ไฟฟ้าก็ต้อง แยกไป.... หากมี เศรษฐกิจพอเพียง แบบไม่เต็มทีถ้าเรามีเครื่องปั่นไฟ ก็ปั่นไฟหรือถ้าชั้นโบราณกว่า มีดักจืดเทียน คือ มีทางที่จะแก้ปัญหาเสมอ.... ฉะนั้น เศรษฐกิจพอเพียง นี้ ก็มีเป็นขั้น ๆ แต่ จะบอกว่า เศรษฐกิจพอเพียงนี้ให้พอเพียงเฉพาะตัวเองร้อยเปอร์เซ็นต์ นี่เป็นสิ่งที่ทำไม่ได้.จะต้องมีการแลกเปลี่ยน ต้องมีการช่วยกัน... พอเพียงในทฤษฎีหลวงนี้ คือให้สามารถที่จะดำเนินงานได้. "พระราชดำรัสเนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา 23 ธันวาคม 2542 (คณะอนุกรรมการ ขับเคลื่อนเศรษฐกิจพอเพียงสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ : กรมส่งเสริมการเกษตร[ออนไลน์])

จากการตรวจเอกสารที่เกี่ยวข้องดังกล่าว จะเห็นได้ว่า การพัฒนาประเทศให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี ต้องอาศัยเครื่องมือที่สำคัญในการเข้ามามีบทบาทสำคัญ นั่นคือการนำการ ท่องเที่ยวเข้ามามีส่วนร่วมในการเข้าสรสรสร้าง ความเข้มแข็งให้กับชุมชน ให้เข้าใจมิเกิดสำนึกรักถิ่นฐานของตนเอง โดยยึดหลักของการพัฒนาอย่างยั่งยืน หมายถึง การเกิดความยั่งยืนทางด้าน ธรรมชาติ ความยั่งยืนทางด้านเศรษฐกิจ ความยั่งยืนทางสังคม และความยั่งยืนทางวัฒนธรรม ทั้งนี้ต้องเกิดจากการมีส่วนร่วมในการบริหารงานและการจัดการกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันของเจ้าของ

แหล่งท่องเที่ยวในทุกขั้นตอนของการปฏิบัติโดยใช้ทางธรรมชาติ ทูนาทางสังคม ทูนาทางวัฒนธรรม และทุนทางเศรษฐกิจที่มีอยู่ในชุมชนให้ยั่งยืน และยืนนานจนถึงที่สุด การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาหาคำตอบเกี่ยวกับความพร้อมของชุมชนและศักยภาพของทรัพยากรท่องเที่ยว เพื่อนำมาพัฒนารูปแบบของการท่องเที่ยวเกษตรเชิงนิเวศที่มีการจัดการโดยชุมชนผู้ซึ่งเป็นเจ้าของแหล่งท่องเที่ยว ผลที่ได้รับจากการวิจัยในครั้งนี้สามารถนำมาใช้ในการกำหนดและการออกแบบวางแผนปรับเปลี่ยนรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับสภาพของพื้นที่และเน้นให้ชุมชนเป็นผู้ดำเนินการจัดการและการบริหารงานท่องเที่ยวด้วยตนเอง โดยมุ่งหวังให้ประชาชนในชุมชนเห็นความสำคัญและช่วยกันรักษา อีกทั้งเกิดความรู้สึกหวงแหนในถิ่นของตนซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืนต่อไป

แนวคิดการท่องเที่ยวโดยชุมชน

วีระพล ทองมา(2553)ได้ระบุถึงการท่องเที่ยวโดยชุมชน (community base sustainable tourism) คือการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม สังคม และวัฒนธรรม กำหนดทิศทางโดยชุมชน จัดการโดยชุมชนเพื่อชุมชน และชุมชนมีบทบาทเป็นเจ้าของมีสิทธิในการจัดการดูแลเพื่อให้เกิดการเรียนรู้แก่ผู้มาเยือน” โดยมองว่าการท่องเที่ยวต้องทำงานครอบคลุม 5 ด้านพร้อมกัน ทั้งการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม โดยมีชุมชนเป็นเจ้าของและมีส่วนในการจัดการ

ภราเดช พัทม์วิเชียร (2539) ใน วุฒิพงษ์ ดงคำฟู(2543) กล่าวว่าในการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศนั้นจำเป็นที่สุดก็คือ การสร้างความเข้มแข็งให้กับชุมชน เสริมสร้างในเรื่องเศรษฐกิจ สังคม องค์ความรู้ต่างๆ เพื่อเป็นการลดช่องว่างความอ่อนด้อย เพราะองค์ประกอบของการมีส่วนร่วมของชุมชนมีความจำเป็น เนื่องจากทรัพยากรของการท่องเที่ยว คือ ธรรมชาติระบบนิเวศ ชุมชน สังคม ดังนั้น ถ้าชุมชนไม่แข็งแรงก็จะทำให้การพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างไม่มั่นคงและก้าวหน้าธุรกิจของการท่องเที่ยวต้องนำรายได้กลับคืนแก่ชุมชนท้องถิ่น เกิดประโยชน์ร่วมกันระหว่างผู้ดำเนินธุรกิจและชุมชนท้องถิ่น จึงจะเกิดความยั่งยืนในการดำเนินธุรกิจการท่องเที่ยว

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา (2542) ใน วุฒิพงษ์ ดงคำฟู(2543) ได้เสนอการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นทางการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมีดังต่อไปนี้

1. การร่วมประชุมวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแบบเป็นการร่วมแก้ปัญหาของการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวระหว่างเจ้าหน้าที่ของรัฐกับชุมชนท้องถิ่น เพื่อสอบถามความคิดเห็นของชุมชนท้องถิ่นในเรื่องการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

2. การให้คำปรึกษาในการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว เป็นการให้ประชาชนในชุมชนท้องถิ่นเข้าร่วมเป็นกรรมการในคณะกรรมการบริหารโครงการการท่องเที่ยว เพื่อให้ชุมชนร่วมรับรู้และร่วมในการตัดสินใจวางแผน

3. การสำรวจความคิดเห็นในการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวโดยให้ชุมชนท้องถิ่นได้มีโอกาสร่วมแสดงความคิดเห็นด้านการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว

4. การประสานงานร่วมกันในการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวโดยให้ชุมชนท้องถิ่นเข้าร่วมตั้งแต่การคัดเลือกตัวแทนกลุ่มเข้าไปร่วมงานบริหารหรือจัดการหรือร่วมในคณะกรรมการที่ปรึกษาจากฝ่ายประธาน

5. การไต่สวนสาธารณะในการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นการไต่สวนข้อมูลจากประชาชนในชุมชนท้องถิ่น เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนแสดงความคิดเห็นก่อนที่รัฐบาลจะตัดสินใจในการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว

6. การออกเสียงประชามติโดยตรงในการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวเป็นการตอบคำถามของรัฐบาลและให้ทุกคนในสังคมเป็นผู้ตัดสินใจแทนรัฐบาลในการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว

กล่าวโดยสรุป ในการพัฒนาในด้านต่างๆ ในยุคปัจจุบันโดยเฉพาะการพัฒนาด้านการท่องเที่ยว จำเป็นต้องอาศัยการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนเข้ามามีส่วนในการจัดการไม่ว่าด้านใดด้านหนึ่ง หรือมีส่วนเกี่ยวข้องมากน้อยก็ตาม เพราะปัจจุบันบทบาทของภาคประชาชนได้มีส่วนสำคัญต่อการพัฒนาประเทศอย่างมาก เนื่องจากประชาชนคือเครื่องมือที่สำคัญที่นำไปสู่ตัวชี้วัดถึง ผลสำเร็จของงานหรือการจัดการใดๆ ของภาครัฐและภาคเอกชน ซึ่งถ้าหากขาดการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนแล้วก็ไม่อาจกล่าวได้ว่า การพัฒนาหรือกิจกรรมที่เกิดขึ้นนั้นเป็นรูปแบบของการจัดการที่ยั่งยืน

แนวคิดด้านการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

สุภาวค์ จันทวนิช (2531) กล่าวไว้ว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม เป็นการวิจัยที่นำแนวคิด 2 ประการมาผสมผสานกันคือการปฏิบัติการ (Action) ซึ่งหมายถึงกิจกรรมที่โครงการวิจัยจะต้องดำเนินการ และคำว่า การมีส่วนร่วม (Participation) อันเป็นการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องของทุกฝ่ายที่เข้าร่วมกิจกรรมวิจัย ในการวิเคราะห์สภาพปัญหาหรือสถานการณ์อันใดอันหนึ่ง แล้วร่วมในกระบวนการตัดสินใจและการดำเนินการจนกระทั่งสิ้นสุดการวิจัย โดยมีความหมายถึง วิธีการที่ให้ผู้ถูกวิจัยหรือชาวบ้าน เข้ามามีส่วนร่วมในการวิจัย เป็นการเรียนรู้จาก

ประสบการณ์ โดยอาศัยการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมวิจัย นับตั้งแต่การระบุปัญหาของการดำเนินการ การช่วยให้ข้อมูลและการช่วยวิเคราะห์ข้อมูล ตลอดจนช่วยหาวิธีแก้ไขปัญหาหรือส่งเสริมกิจกรรมนั้น ๆ ซึ่งในการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม ข้อมูลจากการทำวิจัยทุกขั้นตอนชาวบ้านเป็นผู้ร่วมกำหนดปัญหาของชุมชนและหาแนวทางในการแก้ไขปัญหา กระบวนการวิจัยจึงดำเนินไปในลักษณะของการแลกเปลี่ยนความเห็นระหว่างชาวบ้านกับผู้วิจัย เพื่อให้ได้ข้อสรุปเป็นขั้น ๆ ส่วนกระบวนการสังเคราะห์ข้อมูลเป็นไปในเชิงการวิภาษ (Dialectic) ซึ่งชาวบ้านจะค่อย ๆ เรียนรู้ด้วยตัวเอง และด้วยวิธีการวิจัยเช่นนี้ ข้อมูลที่ได้จึงมีความชัดเจน สะท้อนความคิดอ่านตลอดจนนิสัยใจคอของชาวบ้าน สะท้อนความต้องการและแบบแผนในการดำเนินชีวิตของเขา การวิจัยแบบนี้จึงเป็นวิธีการที่สนับสนุนให้ชาวบ้านหรือตัวแทนในชุมชนเป็นคนสร้างองค์ความรู้ใหม่ให้กับตนเองและชุมชน โดยการศึกษาเรียนรู้หาข้อมูล การศึกษาวิเคราะห์ถึงปัญหา รวมทั้งการแก้ไขปัญหาที่กำลังประสบอยู่ โดยการร่วมกันวางแผน และกำหนดการดำเนินงานตามแผนหรือโครงการ พร้อมทั้งการปฏิบัติตามแผน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการแก้ไขปัญหาได้ถูกต้องตรงตามความต้องการ ประกอบกับการใช้ภูมิปัญญาและทุนที่มีอยู่ในชุมชน การเปิดโอกาสให้ประชาชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมนี้ นอกจากจะส่งผลดังที่ได้กล่าวไปแล้ว ยังช่วยให้เกิดการพัฒนาของผลงานวิจัยและกระบวนการวิจัยในตัวของมันเองอีกด้วย และอีกทางหนึ่งการวิจัยยังเป็นส่วนสำคัญในการสร้างองค์ความรู้ให้แก่ประชาชนที่เข้าร่วมกิจกรรมการวิจัย ซึ่งสามารถเป็นตัวนำของการพัฒนาไปสู่ชุมชนท้องถิ่นอย่างได้ผลและมีประสิทธิภาพอีกด้วย

ขนิษฐา กาญจนสินนท์(2536) ให้ความหมายของการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมไว้ว่า หมายถึง การวิจัยที่พยายามศึกษาชุมชน โดยเน้นการวิเคราะห์ปัญหา ศึกษาหาแนวทางในการแก้ไขปัญหา วางแผนและดำเนินการตามแผนในการแก้ไขปัญหา รวมทั้งการดำเนินการประเมินผล โดยที่ทุกขั้นตอนดังกล่าวสมาชิกชุมชนเข้าร่วมด้วย อันเป็นการส่งเสริมให้ชุมชนได้เกิดการเรียนรู้ ใฝ่พัฒนาตนเอง ในการทำงานพัฒนา

อุทัย ดุลยเกษม กล่าวไว้ว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเป็นรูปแบบของการวิจัยที่ประชาชนซึ่งเคยเป็นประชากรของการวิจัย กลับบทบาทมาเป็นผู้ร่วมในการทำวิจัย โดยเข้ามามีบทบาทส่วนร่วมตลอดกระบวนการวิจัย โดยทั่วไปแล้ว ข้อกำหนดของงานวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม นั้นแตกต่างไปจากแนวคิดของการวิจัยแบบเดิมอยู่มาก แนวคิดในการวิจัยแบบเดิมนั้น หยั่งอยู่บนฐานของปรัชญา ปฏิฐานนิยมเชิงตรรก (Philosophy of Logical Positivism) และพฤติกรรมศาสตร์ (Behavioralism) ซึ่งมีข้อกำหนดว่า นักวิจัยทุกคนจะต้องรักษาความเป็นกลาง (Neutrality) โดยแยกตัวเองโดยสิ้นเชิงออกจากสิ่งที่ศึกษาเพื่อมิให้เกิดอคติ (bias)

ต่อการศึกษา อันจะทำให้ผลของการศึกษาเบี่ยงเบนและไม่น่าเชื่อถือ แต่การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมนั้น เป็นการทำงานร่วมกันระหว่างนักวิจัย และนักพัฒนาหรือนักปฏิบัติการ (Practitioners) ตลอดกระบวนการศึกษาค้นคว้า กมล สุดประเสริฐ จึงให้ความหมายของการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมไว้ว่าเป็นการวิจัยที่จัดกระทำโดยผู้ปฏิบัติการเพื่อนำผลการวิจัยมาใช้ในการแก้ไขปัญหาโดยทันที และต้องกระทำเป็นหมู่คณะร่วมกัน ขยายความอีกได้ ว่าเป็นการวิจัยที่ต้องอาศัยกระบวนการทำงานร่วมกันที่จะต้องสืบสวนสอบสวนหาปัญหาและข้อโต้แย้งร่วมกันเป็นกลุ่ม วิเคราะห์สาเหตุแห่งปัญหา โดยเป็นกระบวนการที่ค่อนข้างจะลำเอียงไปในทางกระบวนการประชาธิปไตย

นิตยา เงินประเสริฐศรี (2537) กล่าวว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเป็นกลยุทธ์ที่สะท้อนให้เห็นถึงการเดินทางไปสู่การพัฒนา (Journey of Development) โดยมีการเปลี่ยนแปลงจากสิ่งที่เป็นอยู่ไปสู่สิ่งที่สามารถเป็นไปได้ ทั้งในระดับปัจเจกชนและระดับสังคม โดยหัวใจสำคัญของการเปลี่ยนแปลงอยู่ที่กระบวนการวิจัย ซึ่งใช้แนวทางความร่วมมือ (Collaborative Approach) ระหว่างนักวิจัยกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) ทั้งนี้กระบวนการวิจัยจะต้องเป็นประชาธิปไตย ยุติธรรม มีอิสระ และส่งเสริมคุณค่าของชีวิต และกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจะเข้าร่วมสังเกต ตรวจสอบสถานการณ์ต่าง ๆ สะท้อนความคิดเห็นและความต้องการของตนเอง ทรัพยากรที่มีอยู่ อุปสรรคและปัญหาที่ปรากฏอยู่ ตรวจสอบทางเลือกที่เป็นไปได้ และมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมีจิตสำนึกไปสู่การเปลี่ยนแปลงใหม่

กล่าวโดยสรุป การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมหมายความว่า การร่วมกันดำเนินกระบวนการวิจัยโดยผู้ปฏิบัติงานในพื้นที่ ทั้งที่เป็นชาวบ้านและนักพัฒนา กับผู้วิจัยภายนอก เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสภาพความจริงของสังคมนั้น และเพื่อให้เห็นภาพแห่งคุณลักษณะสำคัญของการการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมที่เด่นชัด

หลักการสำคัญของการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

โดยหลักการนั้น การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม เป็นรูปแบบของการวิจัยที่ประกอบไปด้วยกระบวนการค้นคว้าทางสังคม (Social Investigation) การให้การศึกษา (Education) และการกระทำหรือการปฏิบัติการ (Action) เพื่อที่จะให้กลุ่มผู้ถูกกดขี่หรือด้วยโอกาสในสังคมได้มีส่วนร่วมในการสร้างความรู้และทำความเข้าใจกับสภาพการณ์ที่ปรากฏอยู่ รวมทั้งเปิดพื้นที่ให้เรียนรู้และแก้ไขปัญหาาร่วมกันระหว่างหลายฝ่าย อันเป็นการสร้างความรู้ให้กับสังคมได้อย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งจะได้กล่าวถึงต่อไปในรายละเอียด พันธุ์ทิพย์ รามสูต อธิบายไว้ว่า การวิจัยเชิง

ปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม มีหลักการสำคัญที่ให้ความเคารพต่อภูมิปัญญาและวัฒนธรรมท้องถิ่น ตลอดจนระบบการสร้างความรู้ ซึ่งแตกต่างไปจากของนักวิชาการ โดยประกอบด้วย

1. ปรับปรุงความสามารถและพัฒนาศักยภาพของชาวบ้าน ด้วยการส่งเสริมระดับนักศึกษาและพัฒนาความเชื่อมั่นให้เกิดการวิเคราะห์/สังเคราะห์สถานการณ์ปัญหาของเขาเอง ซึ่งเป็นการนำเอาศักยภาพเหล่านี้มาใช้ประโยชน์

2. ให้ความรู้ที่เหมาะสมแก่ชาวบ้าน ตลอดจนมีการนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3. สนใจปรีทศน์ของชาวบ้าน โดย การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมจะช่วยเปิดเผยให้เห็นคำถามที่ตรงกับประเด็นปัญหา

4. การปลดปล่อยแนวความคิดเพื่อให้ชาวบ้านแต่ละคนยากจนด้อยโอกาสสามารถมองความคิดเห็นของตนเองได้อย่างเสรี มองสภาพการณ์และปัญหาของตนเอง วิเคราะห์วิจารณ์ ตรวจสอบสภาพข้อเท็จจริงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

ระเบียบวิธีของการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

กิจกรรมของการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในทัศนะของกมล สุคประเสริฐ มีความแตกต่างกันอยู่สองชุดซึ่งจำแนกได้ดังนี้

1. กิจกรรมการวิจัยปฏิบัติการ หรือการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมของผู้ประสานงาน หรือผู้อำนวยการวิจัย โดยเป็นกิจกรรมการแสวงหาความรู้ของนักวิจัยตามโครงการ การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในชุมชนพื้นที่เป้าหมายของผู้วิจัยแต่ละคน โดยจุดมุ่งหมายที่สำคัญของนักวิจัยคือการสร้างรูปแบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมที่มีประสิทธิภาพ เป็นไปตามหลักการวิจัยเชิงวิทยาศาสตร์ และสามารถที่จะเผยแพร่แก่สังคมได้ โดยรูปแบบของการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมที่มีประสิทธิภาพนั้น จะต้องเป็นรูปแบบที่สามารถแก้ไขปัญหาของชุมชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ สิ้นเปลืองเงินทองและก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายไม่มากนัก แต่ในเวลาเดียวกันก็ได้ผลตอบแทนจากการวิจัยค่อนข้างสูง

2. กิจกรรมการวิจัยเชิงปฏิบัติการหรือการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมของชุมชน หรือเรียกว่า กิจกรรมการวิจัยเชิงปฏิบัติการของชุมชน เป็นกิจกรรมที่เกิดจากความพยายามในการแก้ไขปัญหาชุมชนของนักวิจัยที่ปฏิบัติการร่วมกับชุมชน โดยนักวิจัยทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงาน หรือเป็นผู้อำนวยการวิจัย ซึ่งมีบทบาทหลักในการเป็นผู้ช่วยเหลือในกระบวนการวิจัยตั้งแต่แรกเริ่ม และค่อย ๆ ลดการช่วยเหลือลง และหวังว่าเมื่อดำเนินการวิจัยไปจนถึงสิ้นสุดโครงการแล้ว ประชาชนจะมีความรู้จากการเรียนรู้ร่วมกัน และสร้างพลังที่พอเพียง

กระทั่งสามารถแก้ไขปัญหาของชุมชนได้โดยลำพังอย่างมีประสิทธิภาพ มีต้องรอรับการช่วยเหลือจากภายนอกอีก

การมีส่วนร่วมในกระบวนการวิจัย

การมีส่วนร่วม (Participation) เป็นวิธีการ (Means) สำคัญที่จัดว่าเป็นหัวใจสำคัญประการหนึ่ง และเป็นสาระสำคัญของการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมรูปแบบ มีสิ่งกับประการได้นั้น สามารถพิจารณาได้จากทัศนะของทวิทอง หงษ์วิวัฒน์ ซึ่งมีความเห็นว่า การมีส่วนร่วมเป็นสิทธิของประชาชนต่อการตัดสินใจนโยบายที่เกี่ยวกับการจัดสรร (Allocation) และการใช้ประโยชน์ (Utilization) ของทรัพยากรเพื่อการผลิต ซึ่งเป็นความจำเป็นที่ประชาชนต้องเข้าร่วมในการวางแผน เพื่อการกินดีอยู่ดี และสามารถตอบสนองต่อสิ่งที่เข้าถึงซึ่งการพัฒนาให้คนจนได้รับประโยชน์เพื่อการผลิต การบริการ และสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะด้วย และการมีส่วนร่วมคือการที่ประชาชนเข้าไปมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในระดับต่าง ๆ ทางการจัดการบริการทางการเมือง เพื่อกำหนดความต้องการของชุมชนของตน การมีส่วนร่วมของประชาชนก่อให้เกิดกระบวนการ และโครงสร้างที่ประชาชนสามารถที่จะแสดงออก ซึ่งความต้องการของตน การจัดลำดับความสำคัญ การเข้าร่วมในการพัฒนา และได้รับประโยชน์จากการพัฒนานั้นโดยเน้นการให้อำนาจในการตัดสินใจแก่ประชาชนในชนบท และเป็นกระบวนการกระทำที่ประชาชนมีความสมัครใจเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดการเปลี่ยนแปลงเพื่อประชาชนเอง โดยให้ประชาชนได้มีส่วนในการตัดสินใจเพื่อตนเอง ทั้งนี้โดยมิใช่การกำหนดกรอบความคิดจากบุคคลภายนอก ตามนิยามที่กล่าวถึงนี้ การมีส่วนร่วมทางของประชาชน ในฐานะสมาชิกของสังคม ไม่ว่าจะในบริบทของการพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ การเมืองหรือวัฒนธรรม ย่อมเป็นสิ่งที่แสดงออกให้เห็นถึงพัฒนาการรับรู้ และภูมิปัญญาในการกำหนดชีวิตของตนเอง ในการจัดการควบคุมการใช้ และการกระจายทรัพยากรที่มีอยู่เพื่อประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตทางเศรษฐกิจและสังคมตามความจำเป็นอย่างสมศักดิ์ศรี นอกจากนี้การที่ประชาชนหรือชุมชนพัฒนาขีดความสามารถของตนในการจัดการควบคุมการใช้ทรัพยากร ควบคุมการกระจายทรัพยากรที่มีอยู่เพื่อประโยชน์ต่อการดำรงชีพทางเศรษฐกิจและสังคม ทำให้ประชาชนได้พัฒนาการรับรู้และภูมิปัญญาซึ่งแสดงออกในรูปของการตัดสินใจในการกำหนดชีวิตของตน โดยภาครัฐจะต้องคืนอำนาจในการกำหนดการพัฒนาให้แก่ประชาชน เพื่อให้ประชาชนโดยเฉพาะผู้ด้อยโอกาสในสังคมได้มีโอกาสในการแสดงความต้องการ แสวงหาทางเลือก หรือเสนอข้อเรียกร้อง เพื่อปกป้องผลประโยชน์ร่วมของกลุ่ม และเป็นผู้มีบทบาทหลักในการดำเนินกิจกรรมพัฒนาชุมชน คือ เป็นผู้

กำหนดความจำเป็นพื้นฐานของชุมชน และเป็นผู้ระดมทรัพยากรต่าง ๆ เพื่อสนองตอบความจำเป็นพื้นฐานและบรรลุวัตถุประสงค์บางประการทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง

ในเชิงทฤษฎีแล้ว การมีส่วนร่วมต่อการดำเนินกิจกรรมหรือโครงการพัฒนานั้น มีหลากหลายมิติ สามารถจำแนกออกได้เป็นมิติต่าง ๆ ประกอบด้วย มิติแรก ร่วมศึกษาและวิเคราะห์ปัญหา ซึ่งเป็นการที่ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการศึกษาชุมชน วิเคราะห์ชุมชน ค้นหาปัญหาและสาเหตุของปัญหาภายในชุมชนร่วมกัน และมีส่วนในการจัดลำดับความสำคัญของความต้องการด้วย เป็นการกระตุ้นให้ประชาชนได้เรียนรู้สภาพของชุมชน วิถีชีวิต สังคม ทรัพยากร และสิ่งแวดล้อมเพื่อใช้เป็นข้อมูลเบื้องต้นในการจัดทำและประกอบการพิจารณาวางแผนงานวิจัย มิติที่สอง ร่วมวางแผน เป็นการวางแผนการพัฒนาหลังจากได้ข้อมูลเบื้องต้นของชุมชนแล้ว และนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาปัญหา สาเหตุของปัญหาเรียบร้อยแล้ว ก็นำมาอภิปรายแสดงความคิดเห็นร่วมกันเพื่อกำหนดนโยบายและวัตถุประสงค์ของโครงการ การกำหนดวิธีการและแนวทางการดำเนินงาน ตลอดจนกำหนดทรัพยากรและแหล่งทรัพยากรที่จะใช้เพื่อการวิจัย มิติที่สาม ร่วมดำเนินการ เป็นการมีส่วนร่วมของประชาชนในการดำเนินการพัฒนา หรือเป็นขั้นตอนปฏิบัติการตามแผนการวิจัยที่ได้วางไว้ ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการสร้างประโยชน์ให้กับชุมชน โดยการสนับสนุนด้านเงินทุน วัสดุอุปกรณ์ และแรงงาน รวมทั้งการเข้าร่วมในการบริหารงาน การประสานขอความช่วยเหลือจากภายนอกในกรณีที่มีความจำเป็น มิติที่สี่ ร่วมรับผลประโยชน์ โดยประชาชนต้องมีส่วนร่วมในการกำหนดการแจกจ่ายผลประโยชน์จากกิจกรรมการวิจัยในชุมชนในพื้นที่เท่าเทียม เสมอภาคกัน และมิติที่ห้า เป็นการมีส่วนร่วมติดตามประเมินผลการดำเนินงานวิจัย และผลของการพัฒนาจากการดำเนินการไปแล้วว่าสำเร็จตามวัตถุประสงค์หรือไม่ มีปัญหาอุปสรรค และข้อจำกัดอย่างไร เพื่อแก้ไขปัญหาดัง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ทันที และนำข้อผิดพลาดไปเป็นบทเรียนในการดำเนินการต่อไป การเปิดให้ประชาชนหรือชาวบ้านที่เกี่ยวข้องได้มีโอกาสเข้าร่วมกระบวนการวิจัยนั้น นับได้ว่าเป็นคุณค่าโดยแท้ของการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบนี้ ซึ่งก่อให้เกิดรากฐานแห่งความยั่งยืนของการพัฒนา

ไพโรจน์ ชลารักษ์ อธิบายไว้ว่า หากพิจารณาในรูปของกระบวนการวิจัย การมีส่วนร่วมของฝ่ายต่าง ๆ สามารถระบุได้ตามลำดับขั้นหรือกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมได้หลายขั้นตอน ซึ่งช่วยให้เห็นบทบาทหน้าที่ของผู้เข้าร่วมการวิจัยแต่ละฝ่ายได้อย่างชัดเจน และในทางปฏิบัติแล้ว กระบวนการวิจัยก็ต้องดำเนินไปโดยความร่วมมือกับทำกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง เป็นลำดับขั้นตอนตั้งแต่ต้นจนจบสิ้นกระบวนการ ดังต่อไปนี้

1. **ขั้นการศึกษาบริบท** ในขั้นนี้ นักวิจัยจะทำการกำหนดพื้นที่หรืออาณาบริเวณที่จะทำการศึกษาวิจัยเพื่อทำประชาคม โดยมีนักพัฒนาประชาสัมพันธ์ชักชวนให้ชาวบ้านเข้าร่วมและชาวบ้านเข้าร่วมกิจกรรมการวิจัย

2. **ขั้นกำหนดปัญหา** ในขั้นตอนนี้ นักวิจัยสรุปคำถามหรือปัญหา รวมทั้งอธิบายเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการแก้ไขปัญหามาให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้เห็นภาพและเกิดความเข้าใจตรงกัน ส่วนนักพัฒนาทำความเข้าใจประเด็นปัญหาละมองถึงผลของการวิจัยได้อย่างชัดเจน และครอบคลุมส่วนที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ และชาวบ้านได้เข้าร่วมกิจกรรมเพื่อให้ข้อมูล และแสดงความคิดเห็น/ความต้องการ ซึ่งโดยความเป็นจริงแล้ว การวิจัยเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สอดคล้องกับสภาพจริงที่เกิดขึ้นหรือสอดคล้องกับความต้องการพัฒนาที่ประสงค์ได้นั้น ย่อมหลีกเลี่ยงไม่พ้นการที่นักวิจัยจะต้องสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับประชาชนในชุมชนท้องถิ่น รวมถึงการสร้างความตระหนักในบทบาทและความสำคัญของการมีส่วนร่วมในกระบวนการวิจัย ขั้นการกำหนดปัญหาร่วมกับชาวบ้านในชุมชน จึงเป็นเรื่องสำคัญที่ผู้วิจัยจะต้องดำเนินการให้เกิดผลอย่างแท้จริง ก่อนจะเริ่มดำเนินงานในขั้นต่อนี้

3. **ขั้นการวางแผนปฏิบัติงานวิจัย** ในขั้นตอนนี้ นักวิจัยจัดทำขั้นตอนการปฏิบัติงานวิจัยให้ชัดเจน รวมทั้งระบุด้วยว่าผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำวิจัยแต่ละฝ่ายจะมีส่วนร่วมอะไร และอย่างไร เมื่อใดบ้าง พร้อมทั้งแผนการปรับปรุงหรือปรับเปลี่ยนวิธีการวิจัย ส่วนนักพัฒนาจะเข้าร่วมปฏิบัติการวิจัยโดยติดตามผลการดำเนินงานวิจัยทุกขั้นตอน และคอยตรวจสอบผลของการดำเนินงานว่ามีสิ่งใดที่ผิดพลาด หรือไม่เป็นไปตามแผนหรือเป้าหมาย หรือมีสิ่งใดที่เกิดแทรกซ้อนขึ้นมาหรือไม่ โดยชาวบ้านนั้น จะเข้ามีส่วนร่วมลงมือในการปฏิบัติงานวิจัยตามแผน และตรวจสอบผลว่าพึงพอใจหรือไม่

4. **ขั้นการติดตาม ตรวจสอบและปรับปรุง** รวมทั้งการแก้ไขระหว่างกระบวนการปฏิบัติงานวิจัย ในขั้นนี้ นักวิจัยที่ส่วนร่วมโดยการพิจารณาหาทางปรับปรุงแก้ไขการปฏิบัติการวิจัยแบบมีส่วนร่วม โดยอาศัยข้อมูลจากทุกฝ่าย แล้วนำมาทำการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมเพื่อให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมาย โดยนักพัฒนาจะเข้ามีส่วนร่วมด้วยการตรวจสอบผลการปฏิบัติงานวิจัยและประเมินว่าผลที่เกิดขึ้นเป็นไปตามเป้าหมายหรือไม่ เป็นต้น และประชาชนหรือชาวบ้านจะเข้าร่วมด้วยการรับรู้ถึงการปรับเปลี่ยนการปฏิบัติงานตามที่นักวิจัยกำหนด รวมทั้งให้ข้อมูลย้อนกลับ (feedback) ที่แสดงถึงความพึงพอใจและความสำเร็จของการดำเนินการวิจัย

5. **ขั้นการสรุปผลการวิจัย** ในขั้นตอนนี้ นักวิจัยจะทำการสรุปผลการวิจัย และเรียบเรียงเป็นรายงานการวิจัยออกเผยแพร่ นักพัฒนามีส่วนร่วมด้วยการรับทราบและตรวจสอบประเมินผลการวิจัยว่าประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไรบ้าง โดย

ชาวบ้านเข้ามีส่วนร่วมด้วยการให้ข้อมูลย้อนกลับผลของการวิจัยว่าพึงพอใจและได้ผลตามที่คาดหวังไว้หรือไม่ และแสดงความคิดเห็นอื่นประกอบข้อมูลด้วยว่าเพราะเหตุใด

ขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย

นักวิชาการได้ให้มุมมองในเรื่องขั้นตอนในการดำเนินงานวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมไว้ไม่แตกต่างกันมากนัก ซึ่งผู้เขียนขอหยิบยกมากล่าวถึงดังนี้

1. ระยะเตรียมการวิจัย (Pre-research Phase)

ในระยะนี้ เป็นการเตรียมชุมชน เพื่อให้มีความพร้อมเข้ามีส่วนร่วมในกระบวนการวิจัย ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญและเป็นแก่นแกนหลักของการวิจัยแบบนี้ โดยการดำเนินงานขั้นตอนนี้มีจุดมุ่งเน้นสำคัญที่จะให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้วิจัย ผู้นำชุมชน ชาวบ้าน รวมถึงเจ้าหน้าที่หน่วยงานต่าง ๆ ที่จำเป็นต้องเกี่ยวข้อง ในขั้นเตรียมการนี้ ประกอบด้วยขั้นตอนย่อยกล่าวคือ

1.1 การสร้างความสัมพันธ์กับชุมชน (Build-up Rapport) โดยวิธีการสร้างความสัมพันธ์กับชุมชนที่ดีที่สุดคือการปฏิบัติตัวของนักวิจัยที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของคนในชุมชน ทั้งนี้ นักวิจัยควรร่วมกิจกรรมทุกอย่างของชุมชนซึ่งเป็นเครื่องช่วยให้ นักวิจัยสามารถทำความเข้าใจโลกทัศน์ของชาวบ้านได้ดีมากขึ้น โดยทั่วไปแล้ว ผู้วิจัยจะลงพื้นที่เพื่อไปพบกับบุคคลต่าง ๆ ในชุมชนที่มีส่วนสำคัญและเกี่ยวข้องกับการดำเนินงานวิจัย หรือเป็นประชาชนกลุ่มเป้าหมายของการวิจัย พูดคุยแนะนำตัวเองเพื่อให้ทุกฝ่ายได้ทราบถึงวัตถุประสงค์ เป้าหมายและความต้องการมีส่วนร่วมของชาวบ้านในกิจกรรมการวิจัย อันจะช่วยให้ชาวบ้านเกิดความไว้วางใจ นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังสามารถทำการวิเคราะห์คาดการณ์สภาพการณ์และปัญหาของการดำเนินงานวิจัยที่อาจเกิดขึ้น และสามารถเตรียมรับมือได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 การสำรวจ ศึกษาชุมชน (Surveying and Studying Community) เป็นขั้นตอนของการศึกษาข้อมูลที่เป็นลักษณะทางกายภาพ และแหล่งทรัพยากรต่าง ๆ ภายในชุมชน รวมถึงการศึกษาข้อมูลพื้นฐานด้านประชากร สังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรมและการเมือง ซึ่งโดยมากแล้ว ผู้วิจัยจะใช้แบบสังเกต สุ่มบันทึก และถ่ายภาพสถานที่ต่าง ๆ รวมถึงการศึกษาข้อมูลจากเอกสารหลักฐานจากหน่วยงานราชการหรือจากองค์กรพัฒนาที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ ยังมีบางโครงการวิจัย ใช้วิธีการสัมภาษณ์ผู้นำชุมชน หรือผู้สูงอายุเพื่อทราบประวัติความเป็นมาของชุมชนด้วย ส่วนการจัดเลือกชุมชนนั้น

1.3 คัดเลือกชุมชน (Selecting Community) ได้เสนอความเห็นไว้ว่า โดยทั่วไปแล้ว การคัดเลือกชุมชนจะยึดหลักการเลือกชุมชนที่ด้อยโอกาสในการพัฒนา (Disadvantage Community) เพื่อเป้าหมายในการยกระดับคุณภาพชีวิตและสร้างโอกาสความเท่าเทียมในการ

พัฒนากับชุมชนอื่น อย่างไรก็ตาม งานวิจัยจำนวนมากคัดเลือกชุมชนโดยยึดเอาประเด็นของปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนและจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขเยียวยาโดยเร่งด่วน หรือบางกรณีการวิจัยมุ่งหมายกระทำต่อชุมชนที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาอย่างแข็งขัน เพื่อเป็นชุมชนต้นแบบของการทำวิจัย และการพัฒนาให้กับชุมชนอื่นด้วยเช่นกัน

1.4 การเข้าสู่ชุมชน (Entering Community) ข้อมูลชุมชนนับเป็นสิ่งสำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการนำมาประกอบการพิจารณาตัดสินใจกำหนดพื้นที่ดำเนินการ ซึ่งข้อมูลดังกล่าวควรเป็นข้อมูลที่มีรอบด้าน สำหรับแหล่งข้อมูลในขั้นตอนนี้อาจมาจากส่วนราชการ เช่น ข้อมูลความจำเป็นขั้นพื้นฐาน (จปฐ.) ข้อมูลจำนวนประชากรและบุคคลที่เป็นปราชญ์ชาวบ้าน หรือครูภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นต้น และอาจเป็นข้อมูลที่องค์กรพัฒนาเอกชนรวบรวมไว้ หรือนักวิจัยจะดำเนินการเก็บข้อมูลเองโดยการสำรวจชุมชน (Community Surveying) ก็ได้

1.5 การเตรียมคนและเครือข่ายความร่วมมือ ในขั้นตอนนี้ มักถูกกำหนดให้เป็นขั้นตอนสุดท้ายของระยะก่อนการวิจัย โดยมุ่งหมายให้เกิดความพร้อมในการดำเนินการวิจัย ซึ่งเป็นระยะต่อไปและก่อให้เกิดการประสานงานที่ดีเพื่อความสะดวกต่อการดำเนินงานวิจัย ในส่วนของการเตรียมคนนั้น เป็นการเตรียมความพร้อมให้กับชาวบ้านเพื่อเป็นแกนนำในการปฏิบัติงานวิจัยร่วมกับนักพัฒนาและคณะผู้วิจัย ซึ่งในทางปฏิบัติแล้ว มักจะมีการเตรียมคน 3 กลุ่ม คือ เตรียมคนในชุมชน คณะนักวิจัยมักจะลงพื้นที่เพื่อจัดประชุมในชุมชน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ชาวบ้านรู้จักและคุ้นเคยกับกระบวนการและการดำเนินงานวิจัยแบบมีส่วนร่วมอย่างชัดเจนและรวดเร็ว เตรียมนักพัฒนา ด้วยการประชุมร่วมกับนักพัฒนาซึ่งโดยทั่วไปแล้วคนกลุ่มนี้หมายถึงผู้นำชุมชน พัฒนาการอำเภอหรือพัฒนาการอำเภอประจำตำบล และเจ้าหน้าที่หน่วยงานอื่น เช่น ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และองค์กรพัฒนาภายนอกที่มีความสนใจศึกษาร่วมกัน กิจกรรมสำคัญของการดำเนินงานในขั้นตอนนี้คือการประสานความร่วมมือ การสร้างความเข้าใจในกรอบของการทำงานวิจัย และการหารือแนวทางพัฒนาชุมชน ซึ่งมักจะรวมถึงการประสานงานเรื่องการใช้สถานที่ดำเนินการประชุมด้วย และเตรียมนักวิจัย ด้วยการประชุมปรึกษากันเพื่อให้เกิดความรู้และความเข้าใจตรงกันในบทบาทหน้าที่ของแต่ละฝ่ายในการทำงานวิจัย

การเตรียมเครือข่ายความร่วมมือนั้น งานวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมหลายชิ้นได้ใช้วิธีการให้ครูผู้วิจัย/นักวิจัยทำการประสานกับองค์กรภาครัฐและหรือองค์กรพัฒนาเอกชนเพื่อให้เกิดเครือข่ายความร่วมมือเพื่อการดำเนินงานวิจัย การเตรียมเครือข่ายความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพ จะเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้กระบวนการวิจัยดำเนินไปได้ด้วยดี ในขั้นนี้ ปัญหาของการวิจัยมักเป็นประเด็นเกี่ยวกับการเข้าถึงชาวบ้านกลุ่มเป้าหมายรวมถึงการสื่อสารการทำวิจัยในแง่มุมต่าง ๆ เช่น ขั้นตอนและผลประโยชน์ที่ชาวบ้านจะได้รับของคณะนักวิจัย พึงทำความเข้าใจ

เข้าใจว่า โดยทั่วไปนั้น งานวิจัยแบบมีส่วนร่วมมักจะเป็น “ของใหม่” ที่ในสายตาของชาวบ้านแล้วชวนให้เข้าร่วมไม่น้อย และชาวบ้านส่วนมากก็มักจะตื่นตัวกับการเข้ามาทำงานเพื่อหาแนวทางแก้ไขปัญหาของเขาจากบุคคลหรือหน่วยงานภายนอก แต่กระนั้น ชาวบ้านก็มักจะไม่ค่อยมีเวลามากนัก การดำเนินกระบวนการวิจัยจึงต้องเป็นไปอย่างกระชับ เพราะยิ่งกระบวนการทอดออกยาวมากเท่าใด การมีส่วนร่วมของชาวบ้านก็จะลดลงไปตามส่วนเท่านั้น นอกเหนือไปจากนี้แล้วการจัดเวทีที่ง่ายต่อความเข้าใจและสะท้อนความต้องการของประชาชนที่มีบรรยากาศสบาย ๆ หรือการศึกษาชุมชนประกอบ ยังจะช่วยให้คณะผู้วิจัยได้รับข้อมูลที่กว้างขวางมากขึ้น และบางกรณีจะช่วยให้คณะนักวิจัยสามารถสร้างคำถามที่แหลมคมต่อการกำหนดปัญหาของการวิจัยได้อีกประการหนึ่ง การขาดความชัดเจนในประเด็นที่ต้องการนำเสนอเพื่อพัฒนาหรือแก้ไขปัญหารวมทั้งการขาดความต่อเนื่องในการมีส่วนร่วมวิจัยของชาวบ้าน ยังอาจส่งผลให้เกิดพฤติกรรมชาวบ้านคิดตามผู้นำชุมชน หรือชาวบ้านส่วนใหญ่ในแบบ “ว่ายังไงก็ว่าตามกัน” ซึ่งบางกรณีผู้นำชุมชนอาจขาดความเป็นกลางหรือมีแนวโน้มฝักใฝ่ฝ่ายการเมือง กระทั่งส่งผลให้ตัวชาวบ้านตกเป็นเครื่องมือของกลุ่มผลประโยชน์ และการตัดสินใจของชาวบ้าน สร้างความชอบธรรมให้แก่การดำเนินกิจกรรม/โครงการพัฒนาของภาครัฐ

2. ระยะดำเนินการวิจัย (Research Phase) ประกอบด้วยขั้นตอนย่อยคือ

2.1 การศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาชุมชน (Problem Identification and Diagnosis) ในขั้นนี้ เน้นการศึกษาวิเคราะห์ชุมชนและการให้การศึกษาแก่ชุมชน (Community Education Participation-CEP) โดยเน้นไปที่กระบวนการเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติ โดยวิธีการจะใช้องการอภิปรายถกปัญหา (Dialogue) เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับชาวบ้าน ทั้งที่เป็นการสนทนาแลกเปลี่ยนระดับบุคคลและระดับกลุ่มบุคคล เพื่อเป็นการประเมินปัญหาและความต้องการของชุมชน (Need Assessment) พร้อมไปกับการประเมินความเป็นไปได้ในด้านทรัพยากร (Resource Assessment) ที่มีอยู่ในชุมชน ทั้งที่เป็นทรัพยากรมนุษย์ โดยเฉพาะภูมิปัญญาท้องถิ่น และทรัพยากรธรรมชาติเพื่อที่จะนำทรัพยากรมาใช้ในการกำหนดแผนเพื่อการจัดโครงการต่อไป

2.2 การพิจารณาความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของโครงการ (Project Appraisal and Identification) เมื่อมีการวิเคราะห์โครงการโดยการประเมินความต้องการของชุมชน หาแนวทางในการแก้ไขปัญหานี้ในความเป็นจริงมักจะมีหลายแนวทาง ชาวบ้านและนักวิจัยจะต้องพิจารณาร่วมกันว่าวิธีการแก้ไขปัญหาใดที่เหมาะสมกับท้องถิ่น หรือมีความเป็นไปได้ โดยชาวบ้านควรรับบทบาทหลักเข้ามีส่วนร่วมให้มากยิ่งขึ้น และกำหนดโครงการหรือกิจกรรมที่จะดำเนินการ

2.3 การกำหนดแผนงานโครงการและการจัดการ (Planning Phase) กิจกรรมในช่วงนี้จะเป็นกระบวนการตัดสินใจร่วมกันเพื่อคัดเลือกโครงการและกิจกรรมที่จะต้องดำเนินการ ดังนั้น เพื่อความมั่นใจว่าโครงการที่ได้รับการคัดเลือก เป็นโครงการและกิจกรรมที่ต้องดำเนินการ ดังนั้น หลังจากที่ผ่านมาขั้นตอน 2.1 มาแล้ว ผู้วิจัยควรจะต้องใช้วิธีการกระตุ้นให้ชาวบ้าน มีบทบาทหลักในการแก้ไขปัญหา การกำหนดโครงการ และกิจกรรมที่จะดำเนินการ

2.4 การปฏิบัติตามโครงการ (Implementation Phase) เป็นขั้นตอนที่สำคัญอีกขั้นตอนหนึ่ง โดยคำถามที่ผู้วิจัยจะต้องใช้ถามกันในกลุ่มหรือในคณะทำงานเพื่อการดำเนินการ ในขั้นนี้คือ ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร และอย่างไร

ปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นในขั้นตอนนี้ โดยทั่วไปมักเป็นประเด็นการมีส่วนร่วมของชาวบ้านในกระบวนการวิจัย จากประสบการณ์ของผู้เขียนพบว่า ความไม่สนใจเข้ามามีส่วนร่วมของชาวบ้านจำนวนไม่น้อย นอกเหนือไปจากการขาดความรู้ความเข้าใจอันดีต่อกระบวนการและผลประโยชน์ของการทำวิจัยแล้ว ยังปรากฏด้วยว่า ชาวบ้านมักมองเห็นการวิจัยเป็นเรื่องทางเทคนิคที่ต้องอาศัยความรู้เชี่ยวชาญเฉพาะ และไม่เกี่ยวข้องไร่นักกับปากท้องที่จะต้องทำมาหากินเป็นประจำวัน ประกอบกับธรรมชาติของกรวิจัยแบบนี้ที่มักไม่มีการจ่ายตอบแทนเป็นเงินให้แก่ผู้เข้าร่วมกิจกรรมการวิจัยด้วยแล้ว การมีส่วนร่วมในกระบวนการวางแผนการวิจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการนำผลของการวิจัยไปสู่การปฏิบัติแล้วก็ยังห่างไกลจากบริบทชีวิตประจำวันของเขาออกไปมากขึ้น การเข้าร่วมงานวิจัยของชาวบ้าน จึงเป็นไปโดยเน้นการรับฟังสิ่งที่ผู้วิจัย และนักพัฒนาพูดเป็นหลัก ผลสืบเนื่องประการต่อมาคือ บุคคลที่สนใจเข้าร่วมกิจกรรมการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ก็มักจะได้ชาวบ้านที่เป็นพวก “ชาประจำ” ที่มักอยู่ในวงข่ายอิทธิพล (Sphere of Influence) ของเจ้าหน้าที่ภาครัฐหรือการเมืองท้องถิ่น มาเข้าร่วมกิจกรรม และส่งผลให้สุดท้ายแล้ว ผลของการวิจัยเป็นสิ่งที่ช่วยสร้างความชอบธรรมให้แก่การดำเนินกิจกรรม/โครงการพัฒนาของภาครัฐดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น

3. ระยะเวลาติดตามและประเมินผลโครงการ (Monitoring and Evaluation Phase)

เป็นขั้นตอนที่เกี่ยวกับการการวัดผลสำเร็จของโครงการ ซึ่งหากโครงการมีสามารถดำเนินการได้อย่างเหมาะสมและอย่างต่อเนื่อง ก็อาจจะเป็นข้อพิสูจน์ถึงความไม่ประสบผลสำเร็จของโครงการได้ ในขั้นตอนนี้ โดยมากแล้วคณะผู้วิจัยจะร่วมกับชาวบ้านที่เป็นผู้ร่วมงานวิจัย ทำการตรวจสอบข้อมูลที่เป็นผลของการวิจัยว่าครบถ้วนถูกต้องหรือไม่ จากนั้นจะมีการจัดทำรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ และจัดเวทีชาวบ้าน เพื่อนำเสนอผลการวิจัยเพื่อเรียนรู้ร่วมกันระหว่างคณะผู้วิจัยกับชุมชน รวมถึงการสานต่อให้ชาวบ้านนำผลของการวิจัยไปดำเนินการแก้ไขปัญหา หรือพัฒนาชุมชนต่อไป อย่างไรก็ดี ระยะเวลาของการทำวิจัยและขั้นตอนของการทำวิจัยเชิงปฏิบัติการ

แบบมีส่วนร่วมนั้น อาจมีความแตกต่างกันไปบ้างในรายละเอียด ซึ่งไม่ถือว่าเป็นเรื่องผิดหรือถูก หากแต่เป็นความเหมาะสมในบริบทของการดำเนินงานวิจัยที่อาจมีข้อจำกัดที่คณะผู้วิจัย จำเป็นต้องรวมกิจกรรมหลายกิจกรรมไว้ดำเนินการในในคาบเวลาที่ใกล้เคียงกัน หรือเป็นความต้องการของชุมชนเองที่จะกระชับขั้นตอนของการดำเนินงานวิจัย เพื่อมิให้กระทบต่อการดำรงชีวิตประจำวัน ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยจะสั้นหรือยาว มีรายละเอียดมากหรือน้อยเพียงใดจึง อาจจะไม่ใช่ว่าเรื่องใหญ่ หากแต่การมุ่งตอบสนองของความต้องการและข้อจำกัดของชุมชน รวมถึงการ ทำให้ชุมชนได้มองเห็นปัญหาของตนเอง เกิดความต้องการอย่างแท้จริงและมุ่งมั่นมีส่วนร่วมทั้ง ในการปฏิบัติงานวิจัยและการนำผลของการวิจัยไปใช้เพื่อปรับปรุงชุมชนให้ดีขึ้นนั่นเอง นับเป็น เรื่องที่สำคัญมากกว่า

ขั้นตอนนี้ยังคงต้องอาศัยการมีเข้าใจที่ถูกต้อง และการมีส่วนร่วมอย่างสร้างสรรค์และ กระตือรือร้นของฝ่ายต่าง ๆ โดยเฉพาะชาวบ้านไม่น้อยไปกว่าขั้นตอนก่อนหน้า การมีความเข้าใจ ที่ถูกต้อง การสร้างช่องทางการตรวจสอบงานวิจัยและการมีเครื่องมือประเมินผลการวิจัยว่า ประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไรบ้างนี้เอง จะทำให้ทุกฝ่าย คาดหมายได้ว่า ผลลัพธ์ของการวิจัยจะปรากฏออกมาสอดคล้องกับความต้องการพัฒนาหรือ สามารถใช้ได้กับการแก้ไขปัญหาอย่างตรงจุด และเข้าร่วมกระบวนการวิจัยอย่างต่อเนื่องและ บังเกิดผลประโยชน์ในภาพรวม

บทสรุป

การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research-PAR) นับเป็น การวิจัยเพื่อพัฒนาและแก้ไขปัญหาสังคมและชุมชนที่ได้รับความสนใจอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน โดยเป็นงานวิจัยที่เริ่มต้นจากชุมชน สนับสนุนให้ชาวบ้านหรือตัวแทนในชุมชนเป็นคนสร้างองค์ ความรู้ใหม่ให้กับตนเองและชุมชน โดยการศึกษาเรียนรู้หาข้อมูล การศึกษาวิเคราะห์ถึงปัญหา รวมทั้งการแก้ไขปัญหาที่กำลังประสบอยู่ โดยการร่วมกันวางแผน และกำหนดการดำเนินงานตาม แผนหรือโครงการ พร้อมทั้งการปฏิบัติตามแผน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการแก้ไขปัญหาได้ ถูกต้องตรงตามความต้องการ และมีนักวิจัยภายนอก ทำหน้าที่เป็นผู้เอื้ออำนวยให้ กระบวนการวิจัยบังเกิดผลสอดคล้องกับเป้าหมายอันนับได้ว่าการวิจัยได้ช่วยสร้างคุณลักษณะ ของการเรียนรู้แบบพหุภาคี พร้อมกับก่อให้เกิดผลพลอยได้ที่เป็นจิตสำนึกตระหนักในปัญหา หน้าที่ และร่วมกันแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ส่งเสริมกิจกรรมกลุ่ม ทำงาน ร่วมกันทั้งแก้ปัญหา และพัฒนาอย่างต่อเนื่องยั่งยืนของชุมชน

เทคนิคกระบวนการวางแผนแบบมีส่วนร่วม (AIC for Participatory Planning)

ความสำคัญของกระบวนการ A-I-C

การพัฒนาชุมชนที่นำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน คือการเปิดโอกาสให้บุคคล และผู้แทนของกลุ่มองค์กร ต่างๆ ที่อยู่ใน ชุมชน ท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วม และรับผิดชอบในการกำหนดทิศทางในการพัฒนาชุมชน ร่วมตัดสินใจอนาคตของชุมชน ร่วมดำเนินกิจกรรมการพัฒนา และร่วมรับผลประโยชน์ที่เกิดขึ้น กระบวนการ A - I - C จะช่วยให้ชุมชนเข้าไปมีส่วนร่วม ในการวางแผนและการตัดสินใจ ร่วมสร้างความเข้าใจในการดำเนินงาน สร้างการยอมรับ ความสำเร็จในฐานะสมาชิกของชุมชน เกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของ และเกิดความภาคภูมิใจในผลงานที่ตนมีส่วนร่วม กระบวนการพัฒนาชุมชน จึงเกิดความต่อเนื่อง และก่อให้เกิดความสำเร็จสูง

จากประสบการณ์ในการพัฒนามีข้อสรุปที่ได้จากการนำเอากระบวนการ ประชุมนี้มาใช้ ซึ่งพบว่า

1. กระบวนการ A-I-C ช่วยให้ประชาชนและกลุ่มองค์กรต่างๆ ทั้งในและนอกชุมชนที่เข้ามามีส่วนร่วม มีความกระตือรือร้น ในการเข้าร่วมพัฒนาชุมชนท้องถิ่นมากขึ้น
2. การวางแผนแบบมีส่วนร่วมเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้แทนกลุ่มต่างๆ ประชาชน โดยเฉพาะผู้รู้ กลุ่มคนจน ผู้ด้อย โอกาส ผู้หญิง และเยาวชน เข้ามา มีบทบาทในการร่วมคิด กำหนดแนวทางการพัฒนา และจัดสรรทรัพยากร การมีส่วนร่วม ในกิจกรรม และเสริมสร้างความเข้าใจซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นการรวมพลังเชิงสร้างสรรค์
3. ประชาชน กลุ่มองค์กรต่างๆ มีความรู้สึกเป็นเจ้าของทั้งกิจกรรม โครงการ ผลของการพัฒนา และความเป็น เจ้าของชุมชนท้องถิ่น ทำให้เกิดความมีพลัง รู้ถึงศักยภาพในการพึ่งตนเอง
4. องค์กรต่างๆ ทั้งภาครัฐ และเอกชนเรียนรู้ที่จะเข้าร่วมมือกันในการพัฒนาอย่างประสานสอดคล้อง

นับได้ว่ากระบวนการ A-I-C ช่วยให้เกิดการระดมแนวคิดที่สร้างสรรค์ มีส่วนร่วม และเสริมพลังของชุมชนท้องถิ่น ในการพัฒนา

กระบวนการ A-I-C เป็นการประชุมที่ก่อให้เกิดการทำงานร่วมกันเพื่อจัดทำแผน โดยเป็นวิธีการที่เปิดโอกาส ให้ผู้เข้าร่วมประชุมได้มีเวทีพูดคุยแลกเปลี่ยน ความรู้ประสบการณ์ นำเสนอข้อมูลข่าวสารซึ่งจะทำให้เกิดความเข้าใจ ถึงสภาพปัญหา ความต้องการข้อจำกัด และศักยภาพของผู้ที่เกี่ยวข้องต่างๆ เป็นกระบวนการที่ช่วยให้มีการระดมพลัง สมอบในการศึกษา วิเคราะห์พัฒนาทางเลือก เพื่อใช้ในการแก้ไขปัญหาและพัฒนา เกิดการตัดสินใจร่วมกัน เกิดพลังของการ

สร้างสรรค์และรับผิดชอบต่อการพัฒนาชุมชน ท้องถิ่น เพราะกระบวนการ A-I-C มีขั้นตอนสำคัญ คือ

1. ขั้นตอนการสร้างความรู้ (Appreciation : A)

คือขั้นตอนการเรียนรู้ และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ขั้นตอนนี้จะเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมประชุมทุกคน แสดงความคิดเห็น รับฟังและหาข้อสรุปร่วมกันอย่างสร้างสรรค์เป็นประชาธิปไตย ยอมรับในความคิดของเพื่อนสมาชิก โดยใช้การ วาดรูปเป็นสื่อในการแสดงความคิดเห็น และแบ่งเป็น 2 ส่วน

A1 : การวิเคราะห์สภาพการของหมู่บ้าน ชุมชน ตำบล ในปัจจุบัน

A2 : การกำหนดอนาคตหรือวิสัยทัศน์ อันเป็นภาพพึงประสงค์ในการพัฒนาว่า ต้องการอย่างไร

โดยการวาดภาพมีความสำคัญคือ

(1) การวาดภาพจะช่วยให้ผู้เข้าร่วมประชุมสามารถสร้างจินตนาการ คิด วิเคราะห์ จนสรุปมาเป็นภาพ และช่วยให้ผู้ไม่ถนัด ในการเขียนสามารถสื่อสารได้

(2) ช่วยกระตุ้นให้ผู้เข้าร่วมประชุมคิดและพูด เพื่ออธิบายภาพซึ่งตนเองวาด นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมประชุม อื่นๆ ได้ซักถามข้อมูลจากภาพ เป็นการเปิดโอกาสให้มีการพูดคุย แลกเปลี่ยน และกระตุ้นให้คนที่ไม่ค่อยกล้าพูด ให้มีโอกาสนำเสนอ

(3) การรวมภาพของแต่ละบุคคล เพื่อเป็นภาพรวมของกลุ่ม จะช่วยให้มีความง่ายต่อการรวบรวมแนวคิดของผู้เข้าร่วม ประชุม และสร้างความรู้สึกเป็นเจ้าของภาพ(ความคิด) และส่วนร่วมในการสร้างภาพพึงประสงค์ของกลุ่ม

(4) จะช่วยเสริมสร้างบรรยากาศการประชุมให้มีความสุข และเป็นกันเอง ในบางครั้งผู้เข้าร่วมประชุม มักมองว่าการ วาดภาพเป็นกิจกรรมสำหรับเด็ก ดังนั้นวิทยากร กระบวนการจำเป็นต้องสร้างความเข้าใจ และนำเกมต่างๆ เกี่ยวกับการ วางแผน การละลายพฤติกรรมกลุ่ม หรือการวาดภาพเพื่อการแนะนำตนเอง หรือวาดภาพสิ่งที่ตนเองชอบ ไม่ชอบ มาใช้ อุปกรณ์เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมของผู้เข้าร่วมประชุม

2) ขั้นตอนการสร้างแนวทางการพัฒนา (Influence : I)

คือขั้นตอนการหาวิธีการและเสนอทางเลือกในการพัฒนา ตามที่ได้สร้างภาพพึงประสงค์ หรือที่ได้ช่วยกันกำหนด วิสัยทัศน์ (A2) เป็นขั้นตอนที่จะต้องช่วยกันหามาตรการ วิธีการ และค้นหาเหตุผลเพื่อกำหนดทางเลือกในการพัฒนา กำหนดเป้าหมาย กำหนดกิจกรรม และจัดลำดับความสำคัญของกิจกรรม โครงการโดยแบ่งเป็น 2 ช่วง คือ

I 1 : การคิดเกี่ยวกับกิจกรรมโครงการที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ ตามภาพผัง
ประสงค์

I 2 : การจัดลำดับความสำคัญของกิจกรรม โครงการ โดย

- (1) กิจกรรม หรือโครงการที่หมู่บ้าน ชุมชน ท้องถิ่นทำเองได้เลย
- (2) กิจกรรมหรือโครงการที่บางส่วนต้องการความร่วมมือ หรือการสนับสนุนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานที่ร่วมทำงานสนับสนุนอยู่
- (3) กิจกรรมที่หมู่บ้าน ชุมชน ตำบล ไม่สามารถดำเนินการได้เอง ต้องขอความร่วมมือ เช่น ดำเนินการจากแหล่งอื่น ทั้งภาครัฐและเอกชน

3) ขั้นตอนการสร้างแนวทางปฏิบัติ (Control : C)

คือยอมรับและทำงานร่วมกันโดยนำเอาโครงการหรือกิจกรรมต่างๆ มาสู่การปฏิบัติ และจัดกลุ่มผู้ดำเนินการ ซึ่งจะรับผิดชอบโครงการ โดยขั้นตอนกิจกรรมประกอบด้วย

C 1 : การแบ่งความรับผิดชอบ

C 2 : การตกลงใจในรายละเอียดของการดำเนินการจัดทำแผนปฏิบัติ

นอกจากนี้ผลลัพธ์ที่ได้จากการประชุมคือ

- (1) รายชื่อกิจกรรม หรือโครงการที่กลุ่ม องค์กรชุมชนดำเนินการได้เอง ภายใต้ความรับผิดชอบ และเป็นแผนปฏิบัติการ ของหมู่บ้าน ชุมชน
- (2) กิจกรรม โครงการที่ชุมชน หรือองค์กรชุมชน เสนอขอรับการส่งเสริมสนับสนุนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานภาครัฐที่ทำงาน หรือสนับสนุนชุมชน
- (3) รายชื่อกิจกรรม โครงการที่ชาวบ้านต้องแสวงหาทรัพยากร และประสานงานความร่วมมือจากภาคีความร่วมมือต่างๆ ทั้งจากภาครัฐหรือองค์กรพัฒนาเอกชน เป็นต้น

ปัจจัยที่สำคัญที่จะช่วยให้การประชุม A-I-C ประสบความสำเร็จได้

(1) การจัดประชุมกระบวนการ A-I-C นี้ "เน้นความเป็นกระบวนการ" จะดำเนินการข้ามขั้นตอนหรือสลับขั้นตอน ไม่ได้ เน้นการระดมความคิด และสร้างการยอมรับซึ่งกันและกัน ให้ความสำคัญกับการตัดสินใจ การกำหนดอนาคตร่วมกัน และเน้นการสร้างพลังความคิดวิเคราะห์ และเสนอทางเลือก ในการพัฒนาและพลังความรัก ความเอื้ออาทร การสร้างบรรยากาศที่เป็นมิตร อันเป็นพลังเชิงสร้างสรรค์ในการพัฒนา

2.1 การศึกษาชุมชนเพื่อให้เข้าใจสภาพของหมู่บ้าน ชุมชน หรือตำบล ความสัมพันธ์ของกลุ่มต่างๆ การทราบความสามารถ ศักยภาพของกลุ่ม สภาพการพึ่งตนเอง เป็น

ต้น เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เพียงพอ เป็นข้อเท็จจริง ในการกำหนดอนาคตทางเลือก รวมทั้งกลวิธีที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหา และการประสานความร่วมมือ

2.2 การเตรียมชุมชนเพื่อทำให้กลุ่มต่างๆ ในชุมชน ประชาชนเข้าใจ และส่งผู้แทนที่มีอำนาจในการตัดสินใจของ กลุ่ม เข้าร่วมประชุม รวมทั้งมีการพิจารณาเพื่อกระจายโอกาสให้กลุ่มต่างๆ ในชุมชน เข้ามามีส่วนร่วม เช่น กลุ่มสตรี เด็ก คนจน ผู้ประสบปัญหาต่างๆ เป็นต้น

(3) วิทยาการกระบวนการที่เข้าใจขั้นตอนของกระบวนการ A-I-C มีประสบการณ์ความรู้ในเรื่องที่เกี่ยวข้องในการ ประชุม มีไหวพริบในการแก้ไขปัญหาสถานการณ์ เฉพาะหน้า สามารถไกล่เกลี่ย หรือมีวิธีการในการจัดการกับความขัดแย้ง ที่เหมาะสมในกรณีที่จะเกิดขึ้น โดยสามารถทำหน้าที่

3.1 เตรียมชุมชน เตรียมการประชุม ดำเนินการประชุม และสรุปผล

3.2 สร้างบรรยากาศในการประชุม เพื่อคลายความตึงเครียดของผู้เข้าร่วมประชุม

3.3 ความคุมขั้นตอนและเวลาในการดำเนินการประชุมให้เป็นไปตามกระบวนการ

3.4 สรุปความเห็นที่แท้จริงของผู้เข้าร่วมประชุม โดยไม่สอดแทรกความเห็นหรือทัศนคติของตนเองลงไป

3.5 ในกรณีที่มีข้อถกเถียงระหว่างผู้เข้าร่วมประชุม ซึ่งเกิดความต้องการปกป้องผลประโยชน์ของตนเอง ผู้ดำเนินการประชุมต้องทำหน้าที่ไกล่เกลี่ย และหาข้อยุติให้ได้

3.6 วิเคราะห์และสังเกตบรรยากาศในการประชุม สำหรับจำนวนผู้จัดการประชุม อาจมีเพียงคนเดียวก็ได้เป็นผู้นำ การประชุม ซึ่งจะมีข้อดี คือ กระบวนการประชุมเป็นเอกภาพมากกว่า แต่หากไม่มั่นใจในการดูแลบรรยากาศการประชุม น่าจะจัดคณะมาช่วยโดยแบ่งหน้าที่เป็น

-ผู้จัดการประชุม ดูแลอำนวยความสะดวกทั่วไป ได้แก่ การลงทะเบียน อาหาร เครื่องดื่ม

-ผู้นำการประชุม

-ผู้จัดกิจกรรมเกมส์ สร้างบรรยากาศ เพื่อการละลายพฤติกรรม คลายเครียด และการนำเข้าสู่ขั้นตอนแต่ละ ขั้นตอน

-ผู้เตรียมวัสดุอุปกรณ์ ทั้งนี้คณะฯ จะต้องทำความเข้าใจ ในขั้นตอนและวิธีการให้ตรงกัน สอดรับกัน

รายละเอียดขั้นตอน กระบวนการ A-I-C กับประสบการณ์ที่นำไปใช้
ขั้นเตรียมการ ได้แก่

1. การศึกษาชุมชน เพื่อให้ทราบประวัติการพัฒนา โครงสร้างทางสังคม
ปัจจัยพื้นฐาน แหล่งทรัพยากรของหมู่บ้าน โดยอาศัยข้อมูลที่มีอยู่แล้วในรายงานการสำรวจของ
ราชการ การพูดคุยกับชุมชน การสำรวจ
2. การคัดเลือกกลุ่มเป้าหมาย เพื่อให้ได้ตัวแทนของกลุ่มต่างๆ ในชุมชน
ประมาณ 30-50 คน โดยการสอบถามกลุ่มต่างๆ และผู้นำของหมู่บ้าน
3. การชี้แจงวัตถุประสงค์ต่อผู้นำและกรรมการหมู่บ้าน และขอความเห็นในการ
จัดการประชุม ให้สะดวกราบรื่นทุกฝ่าย (แจก Mind Map® ให้กับทุกคน เพื่อเป็นข้อมูลนำเข้า)
4. การเตรียมตัวของผู้นำการประชุม เพื่อดำเนินการประชุมให้ราบรื่น (เตรียมด้วย
Mind Map® เพื่อมองเห็นภาพรวมของงาน)
5. การเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกในการประชุม ได้แก่สถานที่ อุปกรณ์ เครื่อง
เขียน การจัดบันทึกต่างๆ

ขั้นตอนการจัดประชุมและปฏิบัติการตามกระบวนการ A-I-C
การจัดประชุมในระยะเวลา 2 วัน

Control

C-2.2 เสนอแผนการปฏิบัติการ	กลุ่มใหญ่
C-2.1 ทำแผนปฏิบัติการ	กลุ่มสนใจ
C-1 เลือกแนวทางที่สมาชิกจะทำ	รายบุคคล

Influence

I-2 วิเคราะห์จำแนกผลลำดับแนวทางสู่วิสัยทัศน์	กลุ่มใหญ่
I-1 แนวทางสู่วิสัยทัศน์ร่วม	กลุ่มย่อย

Appreciation

A-2 2 วิสัยทัศน์ร่วม	กลุ่มใหญ่
A-2.1 เป้าหมายอนาคตที่ปรารถนา	กลุ่มย่อย
A-1.2 นำเสนอให้เข้าใจสภาพปัจจุบัน	กลุ่มใหญ่
A-1.1 เข้าใจสภาพ/สถานการณ์ปัจจุบัน	กลุ่มย่อย
A-0 เข้าใจอดีตบทวนสถานการณ์	กลุ่มใหญ่

Appreciation (วันที่ 1 ของการประชุม)

A-0 ความเป็นมาจากอดีต เพื่อให้เข้าใจสภาพปัจจุบัน การทบทวนสถานการณ์ ที่ผ่านมา จะช่วยให้สมาชิก มองเห็นภาพ ปัจจุบัน และอนาคตชัดเจนขึ้น วิทยากร ผู้ร่วมให้ประสบการณ์ เพิ่มเติม ซึ่งกิจกรรมนี้ถือเป็นกิจกรรมอุ่นเครื่อง ก่อนเข้า สู่กระบวนการ A-1

A-1.1 สภาพ สถานการณ์ ปัจจุบัน (60 นาที)

1. สมาชิกทุกคนในกลุ่มย่อย วาดภาพลงบนแผ่นกระดาษ จากมุมมองของตนเอง กลุ่มย่อยอาจใช้กลุ่มเฉพาะ เช่น กลุ่มผู้หญิงล้วน กลุ่มผู้ชายล้วน กลุ่มผู้นำชุมชน กลุ่มข้าราชการ ให้เวลาวาดภาพประมาณ 10-15 นาที

2. สมาชิกแต่ละคนเล่าภาพของตน สมาชิกคนอื่นตั้งใจฟัง และสอบถามได้ แต่ไม่มีการวิพากษ์วิจารณ์ เพื่อเปิดโอกาส ให้รับฟังรับรู้ จดจำ ข้อมูล ประสบการณ์ ความรู้สึกของผู้อื่นอย่างเต็มที่

3. ทุกคน นำภาพของตัวเองมารวม บนกระดาษแผ่นใหญ่ และช่วยกันเติมให้เป็นภาพรวมเพียงภาพเดียวของกลุ่ม เป็นการสร้างการมีส่วนร่วม และยอมรับความคิดเห็นซึ่งกันและกัน วิทยากรพยายามกระตุ้นให้ทุกคนร่วมกันวาดภาพ

A-1.2 นำเสนอความเข้าใจสภาพปัจจุบัน (30 นาที)

ผู้แทนกลุ่มนำเสนอ อภิปรายความหมายภาพรวมของกลุ่ม สมาชิกกลุ่มอื่นจะซักถามหรือให้ข้อมูลเพิ่มเติม วิทยากรควรช่วยตั้งคำถาม เพื่อให้การอธิบายชัดเจนขึ้น

A-2.1 เป้าหมาย อนาคตที่ปรารถนา (60 นาที)

1. สมาชิกทุกคนในกลุ่มย่อยวาดภาพจินตนาการถึงภาพชุมชน สภาพที่ตนเองอยากเห็นในอนาคต ให้เวลาวาดภาพ 10-15 นาที (เขียนแผนที่ความคิด - Mind Map®)

2. แต่ละคนเล่าถึงภาพของตน แล้วจึงนำภาพของทุกคนมารวมกัน เป็นภาพเดียว โดยช่วยกันต่อเติมให้เป็นภาพ เดียวของกลุ่มที่สมบูรณ์

3. นำเสนอภาพรวมของแต่ละกลุ่ม โดยให้มีผู้แทนกลุ่มคนใหม่นำเสนอ

A-2.2 วิสัยทัศน์รวม (75 นาที)

1. วิทยากรนำภาพของทุกกลุ่มมาให้กลุ่มพิจารณาเลือกภาพใดภาพหนึ่ง เพื่อต่อเติมให้เป็นภาพตัวแทนของอนาคต ที่ต้องการของกลุ่มทุกๆ กลุ่ม

2. คัดเลือกอาสาสมัครช่วยกันเพิ่มเติมภาพ สมาชิกชวนกันบอกความต้องการเพิ่มเติม การรวมภาพของทุกกลุ่มให้เป็นภาพ เดียวกัน เป็นขั้นตอนสำคัญที่จำเป็น เพื่อให้สมาชิกทุกคนได้

สร้างทิศทางไปสู่อนาคต ร่วมกันเป็นภาพเดียวกัน รู้สึกเป็นเจ้าของความคิดร่วมกัน วิทยากรกระตุ้นให้แต่ละคนในใจไว้ว่า ถ้าจะให้เป็นอย่างจริงตามภาพจะทำอย่างไรบ้าง

Influence (วันที่ 2 ของการประชุม)

I-1 แนวทางการพัฒนาวิสัยทัศน์ร่วม (90 นาที)

1. วิทยากรทบทวนวิสัยทัศน์ร่วม(Vision) และให้โอกาสสมาชิกปรับปรุงเพิ่มเติมให้สมบูรณ์ (เสนอด้วย Mind Map® แดกแขนงเพิ่มเติมได้)
2. สมาชิกแต่ละคนในกลุ่มย่อยเขียนแนวทาง กิจกรรม ลักษณะโครงการบนแผ่นกระดาษ เพื่อให้เสนอให้กลุ่มย่อยพิจารณา ให้เวลาคิดส่วนตัว 10-15 นาที
3. แต่ละคนนำเสนอแนวทาง โดยชี้แจงเหตุผล ความจำเป็น ประโยชน์ (แต่ละคนเสนอ Mental Model ด้วย Mind Map®)
4. รวบรวมข้อเสนอแต่ละคนจัดเป็นหมวดหมู่ โดยต้องเป็นแนวทางที่กลุ่มเห็นพ้องต้องกันว่าเป็นข้อเสนอของกลุ่ม
5. ผู้แทนกลุ่มนำเสนอสมาชิกถามกันซักถามให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

I-2 วิเคราะห์ จำแนก และจัดลำดับพัฒนาวิสัยทัศน์ร่วม (75 นาที)

1. พิจารณาแนวทาง กิจกรรมแต่ละข้อ โดยจัดลำดับความสำคัญ ความต้องการ การเกื้อหนุนจากคน องค์กรใด ที่เห็นว่าสำคัญ และควรคำนึงถึงความสำเร็จในการปฏิบัติ
2. ผู้แทนกลุ่มคัดเลือก จัดกิจกรรมไว้เป็นประเภท โดยรวมกิจกรรมที่เหมือนกันไว้ด้วยกัน และจัดประเภทกิจกรรม ที่สมาชิกทำได้อเอง กิจกรรมที่ร่วมมือกับหน่วยงานองค์กรในท้องถิ่น กิจกรรมที่ขอความร่วมมือจากองค์กรนอกท้องถิ่น
3. เมื่อแยกประเภทแล้ว แต่ละคนพิจารณาว่าหากมีทรัพยากร จำกัด จะเลือกโครงการใดที่คิดว่าสำคัญที่สุด 3-5 กิจกรรม โดยเขียนลำดับบนกระดาษแล้ว รวมคะแนนกิจกรรมที่ได้คะแนนมากที่สุดให้เป็นลำดับหนึ่ง

Control

C-1 เลือกแนวทาง/กิจกรรมที่จะทำ (30 นาที)

1. กิจกรรมที่สามารถทำได้อเอง สมาชิกตัดสินใจเลือกที่จะทำโดยลงชื่อในกระดาษของแต่ละกิจกรรม แบ่งกลุ่มย่อย ตามกิจกรรมที่สมาชิกลงชื่อไว้

2. กิจกรรมที่ต้องทำร่วมกับองค์กรอื่นๆ สมาชิกร่วมกันเสนอมอบหมายให้บุคคล หรือกลุ่ม
ดำเนินการประสาน ติดตาม หรือยื่นข้อเสนอ

C-2.1 ทำแผนปฏิบัติการ (120 นาที)

1. จัดทำแผนปฏิบัติการที่ทำได้เอง โดยนำแนวทาง กิจกรรมต่างๆ ที่จำแนกกลุ่มไว้แล้วมา
ทำแผนปฏิบัติการ โดยตอบ คำถาม ดังนี้

- ทำอะไร (ชื่อโครงการ)
- ทำแล้วได้อะไร (ผลที่คาดว่าจะได้รับ เกิดขึ้น)
- ทำอย่างไร (กิจกรรม วิธีดำเนินการ)
- ต้องใช้ทรัพยากร วัสดุ อุปกรณ์ งบประมาณเท่าใด
- ทำที่ไหน (สถานที่ที่จะดำเนินโครงการ)
- ทำเมื่อไร (วันเวลาที่จะดำเนินโครงการ)
- ใครบ้างจะช่วยทำ
- ใครรับผิดชอบ (ผู้ดูแล ประสานงาน)

2. กิจกรรมที่ต้องขอความร่วมมือสนับสนุนจากองค์กรอื่น นำมาทำแผนโดยตอบคำถาม
ดังนี้

- ทำอะไร (ชื่อโครงการ)
- ทำแล้วได้อะไร (ผลที่คาดว่าจะได้รับ / เกิดขึ้น)
- ประสานงานกับหน่วยงานอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร
- ใครเป็นผู้ประสานงาน ติดตามความก้าวหน้า

ตัวอย่าง หัวข้อเขียนแผนปฏิบัติ

1. ชื่อโครงการ (ทำอะไร)
2. หลักการและเหตุผล (ทำไมต้องทำ)
3. วัตถุประสงค์ (ทำเพื่อให้ได้อะไร)
4. เป้าหมาย (ผลที่หวัง)
5. วิธีดำเนินการ (ทำอย่างไร)
6. กำหนดเวลา (ทำเมื่อไร ถึงเมื่อไร)
7. ค่าใช้จ่ายและแหล่งเงิน (ใช้เงินเท่าไร จากไหนบ้าง)
8. ประเมินการรายรับ ถ้ามี (คาดว่าจะมีรายได้เท่าไร)

9. ผู้รับผิดชอบ (ใครเป็นคนสำคัญที่รับผิดชอบดูแลเรื่องนี้)
10. ผู้ให้ความร่วมมือ (ใครบ้างต้องมาร่วมมือจึงจะสำเร็จ)

C-2.2 เสนอแผนปฏิบัติการ (30 นาที)

1. นำเสนอรายละเอียดของกิจกรรม
2. อภิปรายเพิ่มเติมและตกลงดำเนินงาน มอบหมายงาน กำหนดวันเวลา สถานที่
ขั้นสุดท้าย คือ การเตรียมการเพื่อเสนอแผนต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อประสาน
ขอรับการสนับสนุน หรือส่งเสริมและเข้าร่วมพัฒนา

การประยุกต์ใช้ Mind Map ในกระบวนการ AIC สามารถปรับประยุกต์ใช้ได้กับทุกขั้นตอน
ทั้งในส่วนของผู้ที่เป็นวิทยากรกระบวนการและ สำหรับการระดมความคิดเห็น และการนำเสนอ
ภาพฝัน หรือจินตนาการของแต่ละคนที่เข้าร่วมเวที Mind Map จะช่วยลดความขัดแย้งในระหว่าง
การประชุม เนื่องจาก Mind Map ทุกคนจะสนใจ การเขียนแผนที่ความคิดร่วมกัน รวมทั้งจะ
ช่วยกันระดมข้อมูลให้ได้มากที่สุด อ้างอิงจาก กระบวนการเสริมสร้าง ชุมชนเข้มแข็ง ประชาคม
ประชาสังคม (ธีระพงษ์ แก้วหาวงษ์) ศูนย์ฝึกอบรมและพัฒนาการสาธารณสุขมูลฐาน ภาค
ตะวันออกเฉียงเหนือ

แนวความคิดการวิเคราะห์ศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงเกษตร

กรมส่งเสริมการเกษตร ร่วมกับสถาบันวิจัยเพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวไทย(2554 : ออนไลน์)
ได้ออกแบบประเมินศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง โดยมี
หลักการวิเคราะห์ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง แยกเป็น
องค์ประกอบการวิเคราะห์ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง 4
องค์ประกอบ

1. ศักยภาพในการรองรับของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร 30 คะแนน
2. ศักยภาพด้านการจัดการของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร 40 คะแนน
3. ศักยภาพการดึงดูดใจของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร 10 คะแนน
4. ศักยภาพการบริการการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวเชิงเกษตร 20 คะแนน

เมื่อมีการวิเคราะห์แล้วจึงนำคะแนนที่ได้มารวมกันและระบุความเป็นไปได้เกี่ยวกับ
ศักยภาพการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงเกษตรตามแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง ดังนี้

คะแนน	81 ขึ้นไป	ดีเยี่ยม
คะแนน	71-80	ดีมาก
คะแนน	61-70	ดี
คะแนน	51-60	ปานกลาง
คะแนน	50 หรือน้อยกว่า	ควรปรับปรุง

กรอบแนวความคิด

